

BASTEI

MOBA

G.F. FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Protože jsem se nechtěl napojit na syndikát,
spálili mou loď. Ale já jsem vyloupil jejich trezor a koupil
si novou. Tím jsem se
dostal na jejich seznam lidí pro odstřel.

ŽRALOK

Dorazil jsem ke staré pevnosti u ústí Mule Creeku asi sto mil od Kansas City proti proudu Missouri.

Sebe i peníze jsem dobře zamaskoval.

Vypadal jsem jako tulák, který nemá ani vindru a u kterého byste v ranci za sedlem tušili leccos, jenom ne tak obrovskou částku peněz.

Dva chlapi u vjezdu do osady se na mě dívali dost opovržlivě. Už jsem myslel, že mě nechají projít bez problémů.

Cíl jsem už měl na dosah ruky.

Jen kousek přede mnou byl můstek mola, u kterého kotvila „Colorado Star“.

Musel jsem už jenom kolem těchhle dvou chlapíků a měl jsem vyhráno.

Ale pak řekl jeden z nich rezavým hlasem:

„Hej, ty, poutníku, stůj!“

V jeho hlase znělo cosi, co mi říkalo, že není zvyklý mluvit do větru.

A protože jsem pořád ještě doufal, že kolem těch dvou projdu bez zvláštních problémů a bez toho, abych dokonce musel použít násilí, skutečně jsem se poslušně zastavil.

Bylo to zcela proti mým zvyklostem, poslechnout, když na mě někdo vyštěkl takový rozkaz.

„Co je, kamaráde?“ zeptal jsem se. „Copak jste nějakí páni? Vadí vám, jak vypadám? Je snad tahle osada tak nóbl, že k vám můžou jenom fajnoví a bohatí lidi?“

Zkoušel jsem to tedy po dobrém, protože když jsem se takto ptal, měl jsem v hlase docela pobavený tón.

Oni ale neměli na legraci ani pomyšlení. Jejich ústa tvořená úzkými pevnými rty, se ani nepohnula.

Ten, který mě poprvé oslovil, řekl: „Sesedni!“

„Rád,“ odpověděl jsem. „Ale rád bych věděl důvod. Neprozradili byste mi jej? To by přece bylo fér, ne?“

Teď se konečně pousmáli, ale byl to tvrdý úsměv nevěstící nic dobrého.

Chlapík pokračoval: „Za pár minut začíná tam na parníku dražba. Možná, že v tom ranci za sedlem máš spoustu peněz a chtěl by sis přihodit. A tomu bychom chtěli zabránit. Takže dolů z koně. A ukaž nám, co máš v tom ranci. Počítáme se vším. Tak jdem, starouši.“

Teď bylo všechno jasné.

Byli to ostrílení hoši a měli své jasné instrukce. A zřejmě bylo takových rozmístěno všude plno. Všichni měli za úkol chránit místo aukce ze všech směrů.

Nikdo nesměl přijít a pokoušet se do dražby zapojit.

Ano, bylo to náramně jednoduché.

Těžce jsem vzdychnul. Protože jsem pochopil, že můj převlek nebyl k ničemu. Budu muset sáhnout k něčemu ostřejšímu.

Pomalou a trochu namáhavě, jako bych byl po dlouhém

sezení v sedle už hodně unavený, jsem sesedl.

Oba chlapi číhavě vyčkávali asi dva kroky ode mne a od mého koně a pozorně mě sledovali.

„Teď odvaž ranec od sedla a ukaž, co vněm je!“

Odvázal jsem ho, otevřel a řekl: „Cheche, už snad peníze cítíte, ne? Je plný prachů! Jenom se podívejte! He!“

A přistoupil jsem k nim o krok. Oni rovněž učinili krok kupředu a sklonili se nad otvorem rance.

A protože proti svému očekávání skutečně spatřili peníze, užasli na zlomek vteřiny déle, než měli.

Protože jsem nebyl unavený, ale naopak rychlý jak rys. Pustil jsem ranec, chytil jsem chlapa nalevo i napravo za šíji a praštil jsem jejich dopředu skloněnými hlavami o sebe jako dvěma melouny – jednou – dvakrát – třikrát.

Teprve pak jsem si byl jist, že jsou na chvíli vyřízení.

Opět jsem ranec zvedl, znovu jsem nasedl a urazil poslední kousek cesty k můstku vedoucímu na loď.

Tam stáli dva vojáci. Všechno viděli a usmáli se na mě.

Já jsem úsměv opětoval a zeptal se: „Tak co, modráčkové, pustíte mě na palubu, nebo mám i vám otráskat kebulky?“

Můj úsměv a žertovný tón mého hlasu ubral mým slovům na vyzývavosti a zapůsobil přímo zázračně.

Jeden z nich řekl: „Musíš si pospíšit, brácho! Dražba začne každou chvíli. Vládní zástupce je přesný jako hodinky.“

Skutečně jsem si pospíšil. Na palubě už se mi nikdo do cesty nepostavil.

„Colorado Star“ byl totiž stále ještě vládní parník. Byl kdysi zabaven konfедераční armádě jako válečná kořist a pak ho používala armáda Unie během války jako nóbl pohyblivé sídlo generálního štábu. A teď měla být loď jako spousta dalších věcí z války vydražena.

Vystoupil jsem po schodech a vešel do salónu na střední palubě. Vtom jsem zaslechl, jak přesný a střízlivě znějící hlas říká: „...zahajuji tímto dražbu vládního parníku ‚Colorado Star‘. Kterýkoliv početný občan Unie má právo zúčastnit se dražby. Vydražená suma však musí být okamžitě vyplacena v hotovosti.“

Člověk, který hovořil, byl malý, vyschlý, scvrklý mužik s obrovitou hlavou. Podíval se na mě vodnatýma očima a zeptal se: „Rozuměl jste mým posledním slovům, pane?“

Zvedl jsem do výšky svůj ranec.

Ostatní muži v salónu na mě upřeně zírali.

Vedle vládního zmocněnce seděl zapisovatel.

Další tři patřili k sobě. Jeden z nich byl šéf, a další dva byli jeho tělesní strážci. A byli to bezpochyby jen zmocněnci skupiny lidí, které se tady na řece říkalo trast nebo syndikát. Tato skupina usilovala o monopol na všech vodních cestách, aby mohla libovolně určovat ceny za dopravu nákladů a cestujících.

A každý nezávislý majitel lodě měl s touto bandou co do činění. Měl na vybranou: buď se k ní přidat nebo se vzdát.

I já jsem byl takovým nezávislým majitelem lodě a ukázal jsem trastu zuby. Chtěl jsem zůstat na Missouri svobodný a nezávislý. A tak moji loď jedné temné noci v Saint Louis podpálili.

Ale teď jsem byl tady, abych jim vyfoukl jinou loď.

Usmál jsem se na ty tři chlapíky a řekl jsem: „Doufám, že máte dost peněz u sebe Vy, přátelé.“

Zamračili se.

A pak jsme se museli všichni podívat na vládního zmocněnce, protože dražba začala.

Muž se klidně zeptal: „Kdo nabídne víc než čtyři tisíce dolarů?“

„Já,“ řekl jsem stejně klidně. „Nabídnu vždy o dolar více než tento pán.“ Opět se na mne upřeně zahleděli.

Zástupce trastu na okamžik pohlédl na ranec u mých nohou, jako by odhadoval, kolik peněz by v něm mohlo být.

Usmál jsem se na něj. Když na mě upřel svůj pohled, zeptal se: „Vy jste ten Rufus Lane, kterému v Saint Louis shořela Madybel?“

Přikývl jsem.

Pak se rozmrzele zeptal: „Odkud máte najednou tolik peněz? To jste měl tu loď tak dobře pojištěnou? A pojišťovna vám zaplatila tak rychle?“

Usmál jsem se ještě víc. „Získal jsem dárce,“ řekl jsem. „Budeme si povídat, nebo pokračovat v dražbě?“ Přihmouřil oči a zaskřípal zuby. Bylo vidět, že toho má mnoho na jazyku. Ale ti vládní úředníci tam za stolem by to slyšeli. A tak svoji poznámku spolknul.

Svým dvěma společníkům řekl: „Jdeme!“

Odešli. Nepřihodil více. Zřejmě mu jeho šéfové dali jako horní limit právě ty čtyři tisíce dolarů. S pomocí značného množství tvrdých chlápků se také postarali o to, aby se na místo dražby nedostal nikdo z konkurence. To se podařilo jenom mně. Vládní zmocněnec si nervózně pohrával s násadkou pera.

„Čtyři tisíce dolarů,“ řekl pak, jakoby proti své vůli, „poprvé – podruhé – a potřetí.“ Pak klepl kladívkem na stůl. A tak mi začal patřit „Colorado Star“.

Za čtvrt hodinky byly vyřízeny všechny formality. Dostal jsem doklady a doprovodil vládní úředníky a vojáky k můstku, který vedl z lodě k molu.

I na lodi bylo několik vojáků.

Pak jsem zůstal na parníku sám.

Neměl jsem pocit štěstí nebo vítězství, protože mi bylo jasné, že válka s trastem teprve teď začala. Ale cítil jsem uspokojení.

Oplatil jsem jim to.

A peníze na aukci jsem si před třemi dny vzal v úřadovně agenta trastu v Kansas City. Nemohli by mi to dokázat, ale když jsem se tady na dražbě objevil s balíkem peněz, všechno jim bylo samosebou jasné.

Podpálili mi loď, aby mě vyřídili. Ale já jim vyraboval kasu v Kansas City a koupil si novou loď.

Tak je to.

Se mnou žádné žerty nejsou, pánové.

A poznáte, že ještě leccos dokážu.

Kraj kolem osady u staré pevnosti při ústí Mule Creeku byl klidný.

Oba chlapi, kterým jsem otřískal hlavy, zmizeli. A ani po třech mužích, kteří přišli na dražbu, nebylo ani vidu ani slechu. Určitě jich ale bylo dohromady víc než deset.

Trochu dále proti proudu řeky kotvil u menšího mola parníček. Zřejmě přijeli na něm.

Zadíval jsem se na vozovou cestu, po které jsem přijel na koni. Zvíře bylo stále ještě na břehu těsně vedle mola. Brzy se o něj postarám a daruji ho někomu, kdo mi slíbí, že ho neuštve prací.

Věděl jsem, že teď spousta lidí uvažuje, co zamýšlím sám s „Colorado Star.“

Inu brzy to uvidí.

Po cestě se blížil poštovní dostavník, který jsem v Kansas City pronajal jako zvláštní spoj pro své lidi.

Ano, přijeli. Byla to osádka vyhořelé „Madybell“.

Většina z nich tehdy po výbuchu zachránila jen holý život a dva muži při požáru přišli o život.

Na svoji posádku jsem se mohl spolehnout.

Takže byli tady. Když vůz zastavil u mola, vysoukali se ven. Můj kormidelník Mike Faro zvolal: „Všechno v pořádku, šéfe?“

Usmál jsem se a ukázal jsem mu palcem a ukazováčkem O, což znamenalo O. K.

Pak vstoupili na palubu.

To jsem ještě netušil, jaké překvapení brzy zažiju.

***

Když jsme dole ve strojovně prohlíželi oba parní kotle, začal Pat Otis, náš strojník, ošklivě nadávat, sotva jsme otevřeli dvířka topeniště a podívali se dovnitř. Pak vyskočil na stranu řídicí paluby a nahlédl do topeniště pod kotlem této paluby.

Připojil se k nám i kormidelník Mike Faro – a tak jsme nadávali ve třech.

Ale kletby nám chybějící rošty nahradit nemohly. Bylo nám jasné, že bez pořádných litinových roštů pod kotli nemůžeme zatopit.

S rošty byl na parnicích vždycky problém.

Náhradu za ně bylo možné sehnat jen stěží. Mělo to několik důvodů. Mnoho kotlů bylo vyrobeno vždy pro konkrétní loď, takže měly netypizované rozměry. Takže zřídkakdy se našly i rošty, které by se hodily pod jiný kotel. Buď byly příliš velké a nebylo možné je pod topeniště zasunout, nebo zase naopak propadaly do nádob na popel.

Topiči a strojníci kleli, nadávali, vrčeli a zlostně kopali kolem sebe. Stáli jsme v kotelně a bezradně na sebe hleděli. Slova byla zbytečná, protože nám bylo všechno jasné. Bez roštu jsme parník nemohli uvést do chodu.

„Zatraceně,“ zasyčel Pat Otis, „kdo to udělal? Kdo tu loď tak zřídil?“

Myslel to vážně. Pro něj to bylo, jako by někdo záměrně zničil jinak fungující stroj.

Vzdychl jsem a bylo mi jasné, že lidé z trastu se přece jen nějak pojistili. Ale pak se ukázalo, že to bylo jinak. Mýlil jsem se, když jsem si myslel, že jsem věci přišel na

kloub.

Shora totiž zavolal jeden z mužů naší posádky: „Hej, šéfe, na palubu přišla tlustá Nancy Brownová a chce s vámi mluvit. Chce dokonce dolů do strojovny a do kotelny. Máme ji tam pustit?“

Hleděli jsme k otvoru, kterým se sestupovalo dolů. Vedly od něj úzké železné schůdky. A představoval jsem si, jak po nich leze Nancy Brownová, kterou jsem znal z dřívějšíka.

A tak jsme všichni tři rychle přikývli. Pat Otis nadšeně zvolal: „Hoj, jenom ať jde. Pustte ji dolů.“

Za chvíličku se objevila. Sestupovala dolů a vystrkovala na nás svůj obrovský zadek. Dole se celá udýchaná otočila a prohlédla si nás.

„Však vás brzo ten váš žraloci smích přejde,“ řekla. „Protože já jsem jediný člověk, který vám může pomoci dostat zpátky rošty. To se divíte, co? Tlusté mám jenom tělo. Mozek mi špekem nezarostl. A ráda bych se svými ptáčky tam ke zlatokopům. Co vy ha to?“

Rychle jsem pochopil. Bylo to přece tak prosté.

Nancy Brownová se chtěla dostat na sever. Snad chtěla uniknout trastu, který začal kontrolovat její zábavní podniky ve všech přístavištích podél řeky.

Zadíval jsem se do jejích tvrdých očí. Už dříve jsem věděl, že je to odvážná a ke všemu odhodlaná žena. Protože v krutém světě se musela sama prosadit a starat se o svá děvčata. Jejími zákazníky nebyli žádní svatouškové. A kdyby nebyla tvrdá a chytrá, brzo by ji i její děvčata vzali na hůl.

To všechno mi prolétlo hlavou, když jsem se díval do jejích chladných očí. A věděl jsem, že nepřišla vyjednávat. Prostě chtěla na sever, do kraje zlatokopů v Montaně. Tam v Crazy Mountains a v Gallatin Valley hledalo žlutý kov několik desítek tisíc zlatokopů. Žlutý kov, který už

tolik lidí připravil o rozum.

A Nancyina děvčátka by si tam za svou náklonnost mohla nechat platit zlatem. Konkurenci by tam žádnou neměly. Jistě tam na severu nebylo mnoho žen.

Kormidelník Mike Faro a strojník Pat Otis začali tiše nadávat.

Mike Faro řekl: „Šéfe, tohle není zrovna moc fajnová ženská.“

„Ne,“ řekla dolarová Nancy hned místo mne. „To určitě nejsem. Protože jsem příliš dlouho měla co do činění s chlapy. Takže, Rufusi Lane, jak to bude? Chcete ty rošty nebo ne?“

Usmál jsem se. „A kdybych vás poslal z paluby pryč, jakmile ty rošty budeme mít?“ zeptal jsem se a pokusil jsem se, aby můj hlas zněl vychytrale.

Ona ale zavrtěla hlavou, takže se jí do stran rozlétly rezavé lokny.

„Ty ne,“ řekla, „ty ne, Rufusi Lane. Ty sice jsi zatracený říční žralok, ale jsi taky chlap, který si sám sebe váží. Patříš k těm, co drží slovo. A budeš nám muset dát svoje slovo na to, že nás necháš na palubě, dokud nepřistaneme nahoře v Montaně u Fort Benton. Tak co?“

Z jejích posledních slov bylo zřejmé, že už dál nechce vyjednávat. Řekla všechno a kdybych odmítl, odešla by klidně z paluby.

Neměl jsem na vybranou.

A tak jsem přikývl. „Ujednáno,“ řekl jsem. „Vezmeme vás s sebou až do Fort Benton. Kde jsou rošty?“

Beze slova se obrátila k východu a valila svoje tlusté tělo nahoru po železných schůdcích, přitom se přidržovala vlevo a vpravo zábradlí. Slyšeli jsme její supění.

Šli jsme za ní nahoru.

Čekal tam obrovitý černochoch. I jeho jsem znal, protože patřil k velké řece. Kdysi měl mezi New Orleansem a Saint

Louis pověst vynikajícího boxera a patřil jako otrok nějakému bělochovi.

Ale to bylo před válkou.

Teď patřil k „drůbežárně“ Nancy Brownové.

Zazubil se na mne. Obličej měl zjizvený, poznamenaný mnoha souboji. Ale zuby měl bezvadné. Ty mu nevytlámal žádný ze soupeřů.

Šel jsem za ním a za mnou ostatní.

Bob Blueman – tak se černoch jmenoval, nás zavedl na stranu, kde byla řídicí kabina. Tam se naklonil přes lodní zábradlí a ukázal do vody.

„Leží tam dole,“ řekl. „Skočím dolů a podám vám je.“

Sotva to dořekl, přeskočil přes zábradlí.

Řeka v tom místě byla hluboká jen tak, že mu voda sahala po prsa.

Sklonil se, ponořil a shora jsme viděli jak šmátrá rukama po dně.

Když se znovu narovnal, držel jeden z roštů.

Byl to ohromný kus železa, vážil jistě víc než dospělý muž. Ale on nám jej podal nahoru. Sklonili jsme se přes zábradlí, uchopili jsme rošt a vytáhli na palubu.

Rošty byly celkem čtyři. Rychle jsme je odnesli do kotelny a položili je do topenišť pod kotle.

Pat Otis řekl jednomu z topičů: „Rozdělte oheň, hoši! Ať máme páru co nejdřív!“

Vyšel jsem s Mikem Faroem nahoru.

Mike se chraptivě zasmál. „Tak a teď přijde na palubu celá družina zlatovlasých andílků,“ řekl. „Mohli bychom si tady otevřít zábavní podnik. To bys mohl být něco jako dolarová Nancy v mužském vydání. Cha-chacha.“

Dlouhý zrzavý Ir se rozesmál na celé kolo.

Já jsem se nesmál, protože to přirovnání se mi nelíbilo. Kdyby to nebyl můj kamarád, dal bych mu přes hubu. Jo, dost mě to rozčililo.

Ale byla spousta jiné práce.

Museli jsme prohlédnout loď. Bylo třeba zjistit, co se musí opravit nebo nějak změnit. Ale byli jsme celkem příjemně překvapeni. Loď byla v bezvadném stavu. Možná to bylo tím, že předtím sloužila jako plovoucí hlavní stan generálního štábu. A vysocí důstojníci si potrpěli na komfort, zvláště ti z generálního štábu.

Nebylo co opravovat. Dříve luxusní salonní parník byl stále ještě nóbl, velmi zachovalý a v nejlepším stavu.

Jen jsem nevěděl, proč o něj tratu tak moc šlo. A měl jsem radost, že jsem ho té bandě vyfouknul.

Ale to měl být teprve začátek.

S tím loupežným syndikátem jsem zdaleka ještě neskoncoval...

To mi bylo jasné už tenkrát.

Pozdě odpoledne jsem odešel z lodi, abych v obchodě nakoupil. Doprovázel mě náš čínský kuchař, protože především bylo třeba koupit potraviny. A v tom se vyznal on.

Říkali jsme mu jednoduše Ching. Uměl jakž takž anglicky. Říkalo se o něm, že byl kdysi pirátem u čínského pobřeží. A také tak vypadal.

Ale vařil prvotřídně, byl čistotný – až téměř k nesnesení, a měl jen jedinou slabost. Totiž kohouta, kterého choval ve velké kleci a každý den ho vodil na provázku.

Všude, kde se konaly kohouti zápasy, přihlásil i svého „Orla“.

Až dosud vyhrál jeho kohout každý zápas.

Když jsme s Chingem přišli až téměř k obchodu, který byl specializován na výbavu lodí tady na řece, vyšli z něj tři muži. A i z uličky za námi vyšli jacísi chlapi.

Dva z nich jsem poznal. Byli to ti, kterým jsem omlátil hlavy, když zírali do rance s penězi.

A byli tu i dva chlapi, kteří doprovázeli jako tělesná stráž toho člověka z trastu na dražbě. Zbývajících dva jsem dosud nikdy neviděl.

Bylo jich tedy celkem šest.

A já byl s Chingem sám.

Jeden z nich řekl: „Tak teď je asi řada na nás.“

Co tím myslel, mi došlo. Chtěli mít také jednou navrch. Protože zatím jsem je vždycky dostal.

A tak si přistoupili ze všech stran, aby si to s námi vyřídili.

Hnala je primitivní touha po pomstě.

Na zemi už to tak u lidí bývá. Primitivové hledají úspěch v násilných činech. To se od pravěku nezměnilo.

Museli jsme s Chingem bojovat a od prvního zlomku vteřiny jsme napnuli všechny síly. Věděli jsme, že díky přesile nás dostanou, protože v tom měli veliké zkušenosti. Byli to tvrdí ostřílení chlapi, které si najal trast, aby zlomili jakékoliv známky odporu vůči jeho zájmům.

Chvilí jsem uvažoval o tom, jestli nemám vytáhnout kolt.

Ale i kdybych dva zastřelil, pořád by ještě zbývali čtyři, kteří by palbu opětovali.

Mlátil jsem pěstmi do zkřivených obličejů, kopal nohama do břich, bouchal lokty do žeber. Bil jsem se jako vlk uprostřed smečky psů.

A bít jsem se dovedl. Měl jsem víc než sto osmdesát a vážil jsem skoro devadesát kilogramů. A rychlý jsem byl jako divoká kočka.

Vedle mě se podobně bil kuchař Ching. Občas jsem koutkem oka zahlédl, co dokázal, a uvěřil jsem, že skutečně byl pirátem, který přepadával a drancoval lodě.

Přesto jsme byli poraženi. Ti chlapi byli vskutku dobře vybráni pro tuhle práci. Byli to zkušení a nemilosrdní

rváči. Dostali jsme víc ran, než jsme rozdali.

Dvakrát jsem padl do prachu přístavní ulice. A Chingovi se vedlo stejně. Ale jakási nesmiřitelná vůle nás nutila vždy vstát. Protože jsme chtěli bojovat do posledního dechu. Protože těm chlapům nešlo o to, zmlátit nás, ale zničit. Já jsem trastu vyfoukl loď, kterou chtěl získat za cenu starého šrotu.

A za to jsem měl být ztrestán – a se mnou každý s mých mužů, protože mě podporovali.

Když už jsme byli se silami v koncích, přišla pomoc.

Byl to ten obrovský černocho dolarové Nancy – Bob Blueman.

Nahrbil se jako býk při zápasech a začal zasazovat zničující údery. Vážil určitě přes metrák a jako zápasník vybojoval mnohá vítězství.

Takže jsme to měli o trochu snazší.

A vtom přišel ještě kdosi.

Byla to sama dolarová Nancy. Ve svých nadýchaných šatech vypadala skoro vznešeně, až na to, že v každé ruce držela láhev brandy.

Zastavila se u našeho zápasícího hloučku. Bob Blueman zahnal údery pěstí jednoho z našich soupeřů k Nancy Brownové. Když u ní byl dost blízko, udeřila ho jednou z plných láhví do hlavy.

Určitě to už při různých divokých příležitostech dělala, protože to působilo velice suverénně. Spolu s Bobem Bluemanem byli dokonale sehraná dvojice.

To všechno jsem zahlédl jen útržkovitě, koutkem oka, protože mezitím jsem rozdával a inkasoval další a další rány.

Bob Blueman zahnal brzy k Nancy Brownové dalšího chlapa. Klidně vyčkávala. Spočívala svým půldruhým metrákem živé váhy pevně na zemi. A když se k ní muž pozpátku připotácel, druhou láhví znovu bleskurychle

udeřila.

Čtyři další zakrvácení a škaredě zřízení se dali na útěk. Jeden z nich vyplivl pár zubů a zahudral: „To ještě dostanete zpátky i s úroky. – I s úroky!“

Zmizeli v uličce.

Teď jsem pochopil, proč utekli. Z loď totiž přicházelo několik mých mužů. Ale přišli pozdě. Nebylo už co dělat.

Oba chlapi, které skolila Nancy Brownová, leželi stále bez hnutí v prachu.

Nancy Brownová na mne pohlédla a řekla: „Ty dvě láhve brandy mi budeš muset zaplatit, Rufusi Lane. Pojd', Bobe, musíme odnést na loď zavazadla.“

Po těch slovech s černochem zase odešla do lokálu. Z oken horního patra vykukovala děvčata.

Viděly odtamtud všechno.

„Tahle dolarová Nancy...“ uchechl se Mike Faro.

„Jo, přišla dřív než vy,“ mračil jsem se. „Jednoho dne se u ní zadlužím tak, že se stane vaší šéfkou ona. To potom možná budete muset chodit vylívat nočníky jejích holek.“

Ano, zuřil jsem. Odešel jsem do obchodu – určitě tam mají kbelík s vodou a zrcadlo, ve kterém bych si mohl prohlédnout napuchlý obličej.

***

Ještě než nastala noc, obstarali jsme dřevo a naskládali ho všude v podpalubí, kde jen to bylo možné. Kromě Nancy Brownové a jejích děvčat jsme neměli žádné pasažéry. Odtud bych také nikoho na palubu nevzal. Protože by to mohli být lidé z trastu.

Kolem půlnoci jsme byli připraveni. Kdyby byla noc jasnější, mohli jsme odrazit a vyjet. Ale bylo příliš tma, a tak jsme museli čekat na ráno.

Na pár hodin jsem si odpočinul. Kabina majitele lodi,

do které jsem se nastěhoval – a která mi vlastně právem náležela – byla výborně vybavená a poskytovala ohromné pohodlí.

Nebylo mi dobře, protože jsem dostal pořádný nářez. To že jsem rozdál spoustu ran, mě těšilo jen málo. Obličej jsem měl napuchlý a brzo se rozehrál všemi barvami duhy.

Když kdosi zaklepal na dveře kajuty, sejmul jsem si z tváře mokrý šátek.

Hlas Mike Faroa řekl; „Šéfe, někdo s tebou chce mluvit. Říká, že je to ohromně důležité.“

Pomalu jsem vstal, poodešel ke stolu a posadil se na židli.

„Pusť ho, Mike,“ požádal jsem.

Okamžitě jsem toho muže poznal. Byl to ten chlapík, který měl na pokyn svých šéfů koupit loď za první vyvolávací cenu. Bezstarostně vstoupil, jako by se neměl čeho obávat.

Přitom to byl určitě on, kdo před pár hodinami poštal na mě a na Chinga těch šest rváčů.

Když zaslechl, jak jsem zasupěl, rychle zvedl ruce a ukázal mi dlaně.

„Přicházím beze zbraní, abych s vámi vyjednával,“ řekl. „Jsem George Chester. A přišel jsem vám vysvětlit, do čeho jste se pustil, Lane. Syndikát si něco takového od jediného člověka nenechá líbit. Tady jde o princip. Na řece se vždycky našel tu a tam chlapík, který to chtěl zkusit sám. Ale nikdo to na nás nezkoušel silou. Dřív nebo později ho vyřídíme. Takže, jsem ochoten tu loď od vás koupit. Za čtyři tisíce pět set dolarů a ani o cent víc. Za čtyři a půl tisíce dolarů a váš život, Lane. To je dobrá nabídka, ne?“

Usmál jsem se, ačkoliv mi přitom opět praskl rozbitý ret a začal krváčet.

„Vy ale máte odvalu, Georgi Chestere,“ odvětil jsem.

„Kdybych nebyl tak domlácený a na pár dní vyřízený, šel bych s vámi hned na palubu a dal vám to, co jsem dostal od vašich lidí. Ale myslím, že to odložíme na pozdější dobu. Protože naše cesty se jistě brzy zkříží. Teprve teď se totiž do syndikátu pořádně obuju. V Saint Loius jste moji loď vyhodili do vzduchu a nechali shořet. Ztratil jsem dva lidi. To bylo pěkně zákeřné a udělali jste to jen proto, že jsem se chtěl stát na řece svobodný a nezávislý. To, že jsem vám vyfouknul tuhle loď, je teprve začátek. Nahoře na severu si počkám na všechny lodě vašeho syndikátu. Mám seznam všech lodí, které pro vás jezdí. A teď opusťte palubu, Chestere.“

Nic už neřekl.

Protože cítil můj vztek.

Mlčky odešel. Věděl jsem, že to byl jen nedůležitý agent syndikátu. Patřil k malým rybám, rváčům, zprostředkovatelům a podobné sebrance.

Mike Faro, který čekal venku, se zlostně zeptal: „Máme mu dát nakládačku?“

„Nech ho odejít z lodě,“ odpověděl jsem.

Už zase se mě zmocnila únava.

Když jsem zavřel dveře, znova jsem-se natáhl. Zmlátili mě parádně.

A tenhle Georg Chester mi ještě zůstal něco dlužen.

Věděl jsem, že nahoře na severu mi zase přijde do cesty. Byl to tvrdý a odvážný muž. Ale dostat ho budu moci teprve až se dám do pořádku.

***

Když jsem se probudil, plul už náš parník ramenem Missouri, kterému se říkalo Big Muddy, jelikož bylo většinou kalné a špinavé. Každý déšť do něj totiž naplavil spoustu hlíny. Ching vešel s podnosem, jako by tušil, že

jsem se zrovna probudil.

I on byl zničený a vypadal bídne.

Ale usmál se a zeptal se: „Jak je vám, šéfe?“

„Jako tobě, Chingu,“ odpověděl jsem. „Už zase děláš v kuchyni?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, ten černoch, co nám přišel na pomoc, mě doposud zastupoval. A ani nevaří tak zle. Ale teď už ho z kuchyně vystrnadím.“

Zatímco to říkal, odložil podnos a prostřel stůl. Přinesl kávu, vajíčka na slanině a čerstvé sušenky. Skutečně jsem dostal hlad.

Chvíli se na mě díval, když jsem se pustil do jídla. Pak spokojeně přikývl a odešel. Usrkával jsem kávu. Ta ve mně teprve probudila život.

Utišil jsem hlad a vyšel na palubu.

U zábradlí stála mladá žena.

Od počátku mi nepřípadala jako jedna z dívek dolarové Nancy. Protože byla jiná. Už její šaty měly styl a prozrazovaly vkus. Když se ke mně obrátila, všimnul jsem si, že je zvláštním způsobem krásná.

Hleděl jsem do jejích zelených očí a viděl jsem úsměv na jejích rtech. Měla výrazná velmi živá ústa. Rezavé vlasy měla spletené do copu a ovázané černou sametovou stuhou. Svým zjevem mě dokonale okouzila.

A když jsem se díval do jejích očí, všimnul jsem si, že asi cítíme oba totéž, že jsme si velice podobní. I ona byla dobrodruh, hledala štěstí, žena, která se dokázala prosadit mezi chlapy.

„Dobrý den, pane Lane,“ řekla. „Jsem Reva Gatlinová. Nancy Brownová byla tak laskavá a vzala mě s sebou na palubu. Ale jsme jen dlouholeté přítelkyně. Nepatřím k těm jejím holkám. Chtěla bych na sever. Nebo nesmím jet s vámi, pane Lane?“

V hlase se jí ozvala vyzývavost a stejný výraz se jí objevil

v očích.

Křivě jsem se usmál, protože rty jsem měl stále ještě oteklé.

„Viděla jsem, jak jste se bil,“ pokračovala. „Jste zřejmě typ, který se nikdy nevzdává.“

Přikývl jsem a pořád jsem se jí díval do očí.

„Líbíte se mi,“ řekl jsem po chvíli. „Ale nevím, jestli ještě vůbec máte srdce. Máte? Totiž, dovedla byste se ještě vůbec opravdově zamilovat do muže?“

Přimhouřila oči. Vypadala jako kočka. Protože oči měla posazené trochu našikmo. Viděl jsem jak se jí chvěje chrípí nosu, jako by větrila.

Pak zavrtěla hlavou.

„Ne, do muže už bych se nedokázala zamilovat – ne srdcem. Ale občas je mi příjemné spočinout v mužově náruči. Už mě trochu chápete, Rufusi Lane?“

Přikývl jsem.

„Říční kočka,“ řekl jsem. „Jste taková kočka.“

„A vy prý jste zase žralok,“ odvětila. „Nebo mi to Nancy Brownová řekla nesprávně?“

Zvedl jsem ramena a zase je spustil, jako bych neznal odpověď. Ona se ale usmála a v očích jsem jí poznal, že mě odhadla správně. Ale ani já jsem se určitě nemýlil.

Byla jakousi mou ženskou obdobou.

Šel jsem dál a ona zůstala stát u zábradlí před svou kajutou.

V salónu na palubě seděla Nancy Brownová se svými šesti zajičky.

„Bylo by fajn, kdyby tady na lodi bylo pár tuctů chlapů,“ řekla jedna z dívek. „Kdyby byli zámožnější, mohla by být fajn zábava a dalo by se na tom vydělat spousta peněz. Rufusi Lane, vy nemáte o prachy zájem?“

Všechny se na mě zkoumavě zadívaly.

Nancy Brownová řekla: „Rufusi, Betsy má pravdu.“

Křivě jsem se usmál.

„Rády byste, panenky, udělaly z mojí loď plovoucí bordel, že?“ řekl jsem.

Ale ozval se mnohohlasý odpor.

Nancy Brownová pronesla ovšem velmi důstojně tónem, jako by hovořila o kultuře významné záležitosti:

„Rufusi Lane, jsme schopny přizpůsobit se jakékoliv úrovni. Tato děvčata se za vychovaná umí nejen vydávat, ona vychovaná jsou. Umí hrát na harfu, na klavír a na další nástroje. Skoro všechny hrají šachy a dovedou se bavit o klasické literatuře. Rufusi Lane, v New Orleansu jsme měly nóbl dům. Když si trast začal dělat nárok na polovinu našeho zisku, odešly jsme do Saint Louis. Ale i tam na nás trast po pár měsících začal dotírat. Tak jsme utekly k Mule Creeku a čekaly jsme na loď do Montany. Z tohoto parníku by se tedy nestal plovoucí bordel, nýbrž velice nóbl, vážený a dokonce kulturně hodnotný plovoucí zábavní podnik s vysokou úrovní, který by mohl konkurovat nejlepším domům podobného druhu ve světě.“

Žasnul jsem.

Protože hovořila vznešeně a prsním tónem, ze kterého vyzařovalo přesvědčení. Viděl jsem na ní také, že je skutečně o tom, co říká a tvrdí, hluboce přesvědčena.

A tak jsem ze sebe jenom užasle dostal: „Dobrotivé nebe!“

Ale pak mi něco napadlo. Chtěl jsem změnit téma.

Zeptal jsem se: „Nancy, co ta Reva Gatlineová, kterou jste mi vpašovala na loď? Jo, vpašovala! Protože ta zřejmě nepatří k vám. Nebo se mýlím?“

Děvčata se začala uchichtávat.

I Nancy Brownová se pobaveně zasmála.

Pak se namáhavě zvedla z měkkého salonního křesla a vrávoravě zamířila ke mně. Teprve po několika krocích

nabyl její pohyb na jistotě.

Vzala mne za ruku a řekla: „Pojďme nahoru na palubu. Ano, jsem vám, příteli, dlužná řádné a poctivé vysvětlení.“

Vyšli jsme ven a přistoupili k zábradlí. Reva Gatlingová už byla pryč. Zřejmě šla opět k sobě do kajuty.

„No tak povídej, Nancy,“ požádal jsem ji.

Ještě zaváhala. Ale pak rázně přikývla, takže se jí zachvěly masité skráně.

„Jsme tady všichni doslova a do písmene na jedné lodi,“ řekla. „Musíme táhnout společně proti trastu. Ten nestrpí rebelanty a nezávislé lidi. Těm lidem jde jen a jen o monopolní moc na řece a ve všech osadách podél ní. Kdo se jim nepodvolí, toho vyřídí, zničí.“

„To mi nemusíš říkat, Nancy,“ řekl jsem zlostně a pomyslel jsem na svou vyhořelou loď v Saint Louis. „Mně to říkat nemusíš!“

Naklonila se ke mně, aby nemusela mluvit hlasitě. Protože loď plovoucí proti proudu nadělala dost hluku. A podél řeky také dost foukal vítr.

Ucho jsem měl těsně u jejích úst.

A pak mi sdělila tajemství. Okamžitě jsem pochopil, že je to tajemství.

Řekla: „Reva zná šéfa toho syndikátu. Člověka, který chce dostat pod kontrolu všechny ramena řeky na sever od Saint Louis. Člověka, který dostal veškerou plnou moc od lidí v hlavním sídle syndikátu v New Orleansu. Patřila mu, ale utekla od něj. Utíká před ním. A on po ní jde, chtěl by ji zpátky. Rozumíš. Rufusi Lane?“

Ach, pochopil jsem hned všechno.

A skoro jsem zaplesal.

Jestliže jsem si chtěl se šéfem téhle bandy vyřídit osobně účet za to, že mi podpálili loď, pak byla Reva Gatlineová výbornou návnadou v pasti. Protože jestli ji ten chlap chce dostat za každou cenu, pak si pro ni přijde.

Nebo jeho lidé, které pošle, aby mu ji přivedli.

Bylo to prosté.

Zeptal jsem se: „Znáš ho, Nancy?“

Zavrtěla hlavou. „Nikdo kromě několika nejdůvěrnějších lidí. Ale Reva ho zná. Byla na útěku a u nás se ukryla. Všechny jsme čekaly na první loď, která u Mule Creeku zakotví. Majitel salónu už nás u sebe nechtěl nechat déle. Protože se také podřídil trastu. Platí odvozy. Zato ho chrání a má jistotu, že žádný salón nenabídne nižší ceny, takže je v Mule Creeku bez konkurence. Rufusi, ráda bych se dožila toho, jak vyřídíš chlapa, který mě a moje děvčata vyhnal ze Saint Louis a před kterým jsme musely utéct i z Mule Creeku jenom proto, že jsme se nechtěly podrobit. Chtěla bych vidět, jak se ti jeho skalp houpá za opaskem!“

Působilo to ke konci velice teatrálně.

Ale chápal jsem ji.

Byla svobodnou podnikatelkou a nechtěla se nechat vydírat. A také se nechtěla o výdělek svých děvčat dělit s kýmisi v pozadí. Byla v hloubi duše rebelem, tak jako jsem byl i já. Rebel, který se nikdy nepoddá.

„Děkuji ti, Nancy,“ řekl jsem. „To byl dobrý tip.“

Pak jsem se obrátil a vystoupil na kapitánský můstek. Bylo na čase, abych vystřídal Mike Faroa.

Stál u kormidla a když jsem vstoupil do budky, jen se krátce ohlédl přes rameno.

„Loď je v pořádku,“ řekl. „Dobře sedí v proudu. Můžeš ji otočit skoro na místě, když se kola přepnou do protipohybu. Je to výborná loď a za tak nízkou cenu. Ti by nás asi nejraději stáhli z kůže za to, že jsme jim ji vyfoukli.“

Oním „ti“ měl samozřejmě na mysli trast.

Usmál jsem se a převzal od něj kormidlo. Byl to báječný pocit, mířit zase lodí proti proudu a cítit chvění

pracujících pístů. Ohromný pocit.

Mike Faro stál pořád ještě vedle mne. Zeptal se: „A co bude dál? Budeme prchat dál na sever nebo se zastavíme? – Kdybys plánoval to druhé, měl bych pro tebe vynikající překvapení.“

„Jaké?“ Zeptal jsem se a neměl jsem ani tušení o jaké překvapení by mohlo jít.

Ale jeho úsměv byl mnohoznačný. V očích jsem mu zahlédl pobavené zajískření.

Znal jsem ho dost dlouho, nebyl jen mým kormidelníkem, nýbrž i mým přítelem. Když mu takhle jiskřily oči, měl v záloze nějaký trumf.

„Ve skladišti se povalovalo plno všelijakého harampádí,“ řekl. „Lidi od armády byli asi pohodlní, aby všechno hned vyhazovali, a tak jsme to udělali my. A víš, co jsme našli? – No, copak jsme našli? Dvě polní houfnice! Rozumíš? Dvě armádní zbraně a k nim plno nábojů. Stal jsi se majitelem válečné lodě, Rufusi Lane.“

Zeširoka se usmál a jeho poslední slova vůbec nebyla míněna žertem.

Tak jsem se zasmál také.

„Nech je vynést na palubu,“ řekl jsem. „Pár z našich chlapů bylo jistě za války u dělostřelectva. Ano, uděláme z ‚Colorado Star‘ válečnou loď.“

***

Byla už noc, když mě Mike Faro vystřídal u kormidla. Před tím mě na hodinku vystřídal lodník, abych se mohl najíst a na chvíli si odpočinul na kožené pohovce v kormidelnické budce. Všechny údy mě ještě bolely. Dýchal jsem jenom povrchně a potřeboval jsem jistě ještě několik dní, abych se vzpamatoval z následků oné rvačky.

Když jsem sešel z můstku a chtěl jsem se vydat ke své

kajutě, viděl jsem opět u zábradlí opřenou štíhlou ženskou postavu.

Obrátila se ke mně. Ne, nebyla to žádná z děvčat Nancy Brownové, byla to Reva Gatlingová. Noc byla tentokrát jasná a hvězdy zářily. Viděli jsme zřetelně jeden druhého.

V očích měla kočičí lesk. A hlas jí zněl měkce a klidně, když se ptala: „Jak se cítíte, Rufusi Lane?“

„Nijak zvlášť dobře,“ odpověděl jsem. „Jako by po mně přejelo stádo koní. Ale mluvme raději o vás, Revo. Vy jste na útěku?“

„A vy, Rufusi Lane?“ opáčila.

„Ne,“ odpověděl jsem, „ne, já neutíkám. Já jenom hledám lepší život. Hledám místo, kde bych se mohl usadit.“

„Tak to jsem potom byla na útěku,“ zašeptala.

Přistoupila ke mně a jemně mi položila dlaně na hrud’.

„Nancy Brownová mi o vás hodně vyprávěla, Rufusi,“ pronesla stejně tiše jako předtím. V hlase měla cosi, co mezi námi dalo vzniknout takové důvěře, jako bychom se znali už léta. Ale možná to bylo tím, že jsme si byli tak podobní.

Byli jsme oba dobrodruzi, hledali štěstí, a možná i hodně riskovali. A byli jsme svobodní, hrdí rebelové, kteří si uchovali svou hrdost, ačkoliv už poznali téměř všechnu krutost světa.

„Mohu pro vás něco udělat, Rufusi,“ řekla. „Pojďte ke mně.“

Otevřela dveře své kajuty a vešla. Jen na zlomek vteřiny jsem zauvažoval a pak jsem vešel za ní a zavřel za sebou dveře.

Dívali jsme se na sebe ve světle lampy.

Z police vzala láhev whisky a ukázala mi ji.

„Když se svléknete a lehnete si na postel, namasíruju vás tím. Uvolní vám to svaly a prokrví podlitiny. Budete se

potom cítit mnohem lip. Chcete? Viděla jsem už moc nahých chlapů. Nemusíte se stydět. Tak co?“

Vyzývavě se zasmála.

To co mi nabízela, nebyla jen pomoc, jen služba nemocnému. Ne, chtěla mi tím naznačit, že mezi námi nejsou žádná pevná pravidla, protože naše povahy jsou si tak podobné.

Pochopil jsem také ale, že se snaží v co nejkratší době vytvořit mezi námi co nejvíce společných pout.

Byla to žena, která nikdy nic nedělala bezdůvodně.

Ale to, oč se snažila, vyhovovalo i mým přáním.

A tak jsem se začal vysvlékat.

***

Byla už půlnoc, když jsem se probudil po krátkém spánku a zase jsem si uvědomil, že objímám v náručí Revu Gatlineovou.

Tulila se svým teplým tělem ke mně.

Klidně dýchala a spala hlubokým spánkem.

Cítil jsem se lépe. Protože její masáž způsobila přímo zázrak. Whisky nejprve pálila a pohyby Reviných jemných prstů zpočátku bolely, protože jsem měl od kopanců a zásahů pěstí veliké pohmožděniný a podlitiny.

Ale pak se všechno změnilo a nastala blahodárná úleva.

Upadl jsem do krátkého spánku. Když jsem se probudil, spala Reva vedle mne.

A pak jsme byli jako dva lidé, kteří už na tomto světě nechtějí být sami bez něžnosti a lidské blízkosti.

Ne, určitě to nebyla láska.

Řekla mi, že už není schopna milovat.

Nebyla to tedy láska srdcem. Ale bylo to vzájemné obdarování a přijímání. Byli jsme jako dva poutníci temnou nocí, kteří spatřili světlo hvězdy.

Byli jsme dvojice s docela přirozenou touhou.

Bylo na tom, .k čertu, něco špatného?

A tak, když jsem se po půlnoci probudil, byl jsem ohromně rád, že ještě pořád ležela v mém objetí.

Ale už předtím jsem se rozhodl, že ji použiju jako návnadu v mé pasti.

Protože ničím jiným také být nechtěla.

Toho muže, kterému utekla, musela velice nenávidět.

Byl to chlap, který byl i mým nepřítelem. To od něj totiž vycházely všechny příkazy.

Pošle zřejmě nejdříve své lidi.

Ale až se vrátí s nepořízenou, přijde sám. Ano, určitě.

Byl jsem spokojen. A Reva mi bude patřit jistě ještě několik nocí.

Ano, byl jsem docela spokojen.

Když jsem chtěl vstát, probudila se.

„Příteli,“ zamumlala, „zapomněla jsem ti něco říct.“

„Tak to řekni teď,“ odpověděl jsem.

Ve světle lampy jsem zahlédl, jak si špičkou jazyka přejela přes rty. Pak jsem zahlédl v jejích očích stín.

A její obličej náhle nabyl ostrých rysů, zvlášť kolem koutků úst.

Hlas ovšem měla naprosto klidný. Mluvila pomalu, slovo za slovem:

„Náš nepřítel se jmenuje John Barrington a ještě pořád je v Saint Louis, odkud dává svým lidem instrukce. Ale až se to těm lidem nepovede – a až se dozví, kde mě najde – potom přijde sám. Co ty na to?“

„S tím počítám,“ odpověděl jsem. „Počkám na něj, jakmile k tomu najdu nějaké vhodné místo. Spokojená?“

Usmála se.

„Bylo to s tebou krásné,“ řekla. „Chtěla bych to prožít častěji. Jsi chlap – možná jeden z tisíce.“

Na to jsem neodpověděl nic. Nejprve jsem se oblékl. Ale dříve než-jsem odešel, zeptal jsem se:

„A kdy mi začneš důvěřovat natolik, abys mi povyprávěla něco o sobě?“

„Možná už zítra,“ odpověděla.

Naše loď si to stále šinula proti proudu řeky. Missouri byla v těchto místech velice široká. Na březích se mezi keři a stromy pohybovaly záhadné stíny. Voda se leskla jako stříbro. Vítr mi ochlazoval rozpálenou tvář.

Držel jsem v objetí krásnou ženu. A to všechno se bude ještě opakovat.

Ale byl skutečně důvod k jásání?

Možná ani ne. Byli jsme totiž dvojice, které šlo o pomstu. Říkali mi na řece „Žralok“. Možná jsem nebyl žádný svatoušek, ale určitě ani darebák.

Zašel jsem do kuchyně a vypil tam šálek kávy. Pak jsem se vyšplhal do kormidelnické budky, abych vystřídal Mike Faroa. Když loď jela ve dne v noci, střídali jsme se každých šest hodin. Byli jsme na to zvyklí.

Mikemu Farovi svítily zuby v přitmní kormidelnického přístřešku. Noc byla trochu jasnější. A odtud z můstku vypadala řeka ještě stříbřitější.

„Tak co, je dobrá?“ zeptal se Mike Faro stroze.

„Jo, hotová kočka,“ odpověděl jsem. „Byla božská. Utekla chlapovi, kterého chci dostat. Ted' jde po ní. A na to čekám.“

„Aha,“ řekl Mike Faro.

Ale pochopil všechno.

„Osud si s námi pořád zahrává, co?“ řekl s uchechtnutím. A pak odešel od kormidla.

Zůstal jsem sám, uchopil jsem kormidlo a díval se na stříbrný lesknoucí se tok řeky.

Co asi přinese budoucnost?

Jeli jsme proti proudu tři dny a tři noci. Dosáhli jsme rychlosti šesti mil za hodinu.

Minuli jsme i Sioux City, malou osadu u jedné z pevností. Při ústí Vermillion River ležel indiánský tábor. Po obou stranách ústí leželo několik vesnic.

I je jsme minuli.

Ale o čtyřicet mil dál jsme se dostali do úžin Big Muddy. Bylo tu několik ostrovů, mezi nimiž byly úzké kanály, ve kterých tekla voda ohromnou rychlostí. Těsně pod úžinami, které byly dlouhé několik mil, bylo skladiště dříví. Zde si lodě ještě jednou doplňovaly zásoby paliva.

Široko daleko byla pustina, prerie, jen holé kopce.

Dřevo se sem splavovalo po jednom z přítoků ze vzdálených zalesněných hor. Když jsem u ústí potoka za malou osadou skládku dříví spatřil, okamžitě jsem věděl, co udělat, abych trastu zasadil třetí ránu.

Poprvé jsem jim vypálil rybník, když jsem těm banditům vzal pytel peněz z kanceláře v Saint Louis, abych si mohl v dražbě koupit „Colorado Star“ jako náhradu za shořelou „Madybell“.

Druhým úderem proti trastu byla potom dražba.

Ted' ale trast přijde o první loď.

Když se člověk vyznal v Big Muddy a poznal lodi, jedoucí nahoru, byla to hračka. Ano, docela jednoduché.

Protože skoro všechny parníky sem dorazily už s posledními zásobami dříví. Jejich osádky se spoléhaly na to, že tady zásoby dříví doplní. Bylo zapotřebí obrovského tlaku páry, aby se mohlo pokračovat proti stále dravějšímu proudu.

Zamířil jsem lodí k molu u skládky dříví.

Pete Scott, kterému to tady vše patřilo, „vyšel na můstek. Jeho lidé uvedli do chodu malý parní motor, s

jehož pomocí nám měli po kladce naložit na loď koše plné dřeva.

Zvolal na mě: „Hej, jsi to ty, Rufusi Lane, tam u kormidla? To teď máš jinou loď?“

Vyklonil jsem se z okénka a viděl jsem, že moji lidé upevňovali kotvící lana na sloupech mola. Stroje se zastavily a na palubě bylo najednou ticho.

„Ano, to jsem já, Pete!“ zavolal jsem.

Měl dřevěnou nohu a vypadal jako pirát. Holí ukázal na hromadu dříví.

„Kolik chceš?“

„Všechno,“ zavolal jsem, „koupím celé tvoje skladiště. Chci všechno dříví!“

Úžasem otevřel ústa.

Potom řekl: „Pojď, prosím tě, dolů a vysvětli mi to!“

Sel jsem a nepotřeboval jsem k tomu ani mnoho slov.

Stáli jsme chvíli mlčky na molu. Díval se po proudu dolů.

„Ano, ti lidi z trastu už za mnou byli,“ řekl pomalu. „Chtěli vyřídit i mě s mým skladištěm. Všechny dřevorubce a voraře už mají na své straně. Vlastně jsem neměl na vybranou. Ale teď...“

Zmlknul a ještě jednou se podíval na břeh – na kůlny, domky a skládku dříví.

„Zatraceně,“ zamručel, „jsem už starý. Moje dcera chce, abych se odstěhoval k ní do Sait Louis a abych měl kolem sebe vnoučata. – I mí vlastní dělníci chtějí domů. Všichni jsme tady společně zestárli, zešedivěli. Dva nebo tři lidi bys musel vzít i se skládkou – dát jim plat a práci. Můžeš mi zaplatit tři tisíce dolarů? – Potom bych ti dal všechno.“

Byla to pěkně vysoká cena.

Tři tisíce dolarů bylo hodně peněz. Lodník na ně musel pracovat deset let.

A těch pár kůlen a baráčků, molo a skládka, to všechno

nemělo bratru ani poloviční hodnotu.

Ale starý Pete Scott chtěl přece jen ještě udělat dobrý obchod.

Kdo by mu to mohl zazlívát?

Lidé vyslaní trastem mu jistě dali lhůtu. Mohl si vybrat mezi tím, že se podvolí nebo že se vzdá.

Takto mohl trast alespoň napálit.

Zadíval se na mne svýma vodnatýma očima.

„Tři tisíce dolarů,“ řekl jsem. „A všechny lidi, kteří odsud neodejdou, zaměstnám. Platí?“

Podali jsme si ruce.

***

O dva dny později přisupěl parník „Morning Sun“. Byla to dost velká, nóbl salonní loď pro zámožné cestující, kteří se chtěli cestou pořádně zabavit.

Z trezoru jsem tehdy vzal kromě peněz i seznam lodí trastu. Proto jsem věděl, že i tato loď trastu patří.

Ale to platilo téměř o všech lodích.

„Morning Sun“ se přiblížil k molu, u něhož kotvil můj „Colorado Star“

Kdosi zavolal hláskou troubou:

„Hééj, uvolněte molo. Musíme doplnit dřevo! A nemáme čas! Odrazte od mola!“

Byly to dost ostré příkazy.

A tak jsem nahoře na můstku „Colorado Star“ přiložil obě dlaně k ústům a zavolal:

„Tady už žádné dřevo na prodej není! Je to moje dříví. Moje molo! Moje skládka! Odplujte! Nebo vám mám vystřílet do boku pár děr?“

Při mých posledních slovech strhli moji muži plachty z obou houfnic a zamířili jejich ústí na „Morning Sun“, který se k nám přiblížil na minimální vzdálenost.

Lidé na druhém parníku užasli. Na palubě bylo i hodně cestujících. Už se zajisté těšili, že si na břehu trochu protáhnou údy, zatímco se bude nakládat dříví.

Muž s hláskou troubou chvíli mlčky stál.

Jistě byl překvapen neméně než ostatní.

Pak ale začal chrlít výhrušky a kletby.

Na přídi parníku a u zábradlí hlavní paluby se objevili i členové posádky a mířili zbraněmi na nás a na „Colorado Star“.

Zavolal jsem: „Při vašem prvním výstřelu, spustíme obě naše děla. Máte na vybranou, buď zmizíte, nebo se bude bojovat!“

Hnací kola „Morning Sun“ se točila pomalu, právě tak, že se loď dokázala udržet v proudu a nenechala se jím unášet zpět. Na parníku se konala porada. Viděl jsem v kormidelnické budce skupinu mužů. I ze strojovny vyšel jakýsi chlap – zřejmě první strojník.

Ti nahoře na můstku od něj zřejmě chtěli vědět, jak daleko mohli se zbývajícím palivem a tlakem v kotlích dojet.

A každá minuta, kterou takhle ztráceli, jim v úzkých kanálech mezi ostrovy, kde byl proud třikrát silnější než jinde, mohla ztraceně chybět.

To věděli také. Proto chtěli dál, pokud možno až do Yanktonu. Tam to bylo sotva dva tucty mil.

Sledoval jsem válečnou poradu na můstku „Morning Sun“. Celkem rychle dospěli k rozhodnutí, že to proti našim kanónům raději zkoušet nebudou. Proti těmto argumentům se nemohli ničím bránit.

A byli v časové tísní.

Viděl jsem, že porada skončila.

Člověk s hláskou troubou – byl to velitel lodě, kapitán – na nás zavolal: „Budete toho ještě trpce litovat! – Hej, že ty jsi Rufus Lane? Ty ztracený žraloku, za to z tebe

jednou stáhne pár ostrých hochů kůži zaživa! – Už teď jsi vyřízený – chystej si hrobeček!“

Víc nebylo rozumět. Lopatková kola parníku „Morning Sun“ mohutně zabrala. Loď vystřelila kupředu, protože do prvního úzkého ramene bylo zapotřebí velké rychlosti.

Topiči v podpalubí začali do topenišť pod kotli přihazovat víc a víc dřeva.

Protože nahoře u kormidla bude chtít kapitán jistě víc páry, více síly.

Jinak bude proud silnější než loď.

Na palubě stáli i cestující. Většinou muži, ale i několik žen. Nadávali nám a zlostně hrozili pěstmi. Byla to možná stovka lidí.

Téměř všichni měli namířeno do kraje zlata. Někteří byli v Saint Louis za zábavou, jiní navštívit rodiny.

Vydal jsem ještě pár příkazů a pak sešel na obytnou palubu.

U schůdků stála Reva Gatlingová. Dívala se vážně a zkoumavě.

„Žraloku,“ řekla a usmála se. Neřekl jsem nic, ale opětoval jsem její úsměv.

Vtom se zeptala: „Ty se moci trastu nebojíš?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Tady nahoře, na Missouri neexistuje zákon,“ řekl jsem. „Tady platí právo silnějšího. A tady na severu nemá trast na to, aby byl silnější než já. Dole – v Saint Louis mi mohli v přístavu zničit loď. Tam silní byli. Ale tady nahoře...“

Kývla směrem ke skládce dříví na břehu.

„Chceš na mě počkat tady – vždycky jim vyvést totéž?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Ne,“ řekl jsem, „až se dozvědí, co se tady stalo, už to nebudu moci zopakovat. Ne, musím přijít na něco jiného. Ale nejdříve počkáme, jestli to ‚Morning Sun‘ zvládne. Mám hlad. Řekneme Chingovi, ať nám něco nachystá?“

Odešli jsme do jídelny,
Seděla tam dolarová Nancy a její děvčata.
Usmály se na mě.

Dolarová Nancy řekla nahlas: „Rufusi Lane, je ti jasné,
že jsi vyhlásil válku?“

„Ne, tu vyhlásili ti bandité v Saint Louis.“

Když jsem to řekl, podíval jsem se na Revu.

Ching přinesl z kuchyně polévku. Když odešel, naklonil
jsem se k Révě a zeptal se: „A kdy mi konečně řekneš něco
o sobě a...“

Nenechala mě domluvit a jen odsekla: „Dnes v noci v
mé posteli, Rufusi Lane. Už jsi na to čekal hodně dní a
noci. Ale chtěla jsem vědět, jestli opravdu budeš chtít
bojovat. Teď to už vím. Dnes v noci ti v tvém objetí povím
všechno. Povím ti, co mě donutilo utéct od toho ďábla,
který mě asi vyšťourá i v tom nejzapadlejším koutku země,
abych mu zase patřila. Rufusi, potřebuju bezpečí.“

„To máš vedle mě,“ řekl jsem a začal jsem jíst polévku.

***

Nečekali jsme toho dne dlouho – jen do odpoledne. To
už bylo jasné, že se parníku „Morning Sun“ projet
nepodaří.

Proud přihnal několik člunů. Přistáli vedle nás.
Vystupovali z nich nadávající muži. Měli s sebou
zavazadla, kufry, cestovní tašky a rance. Utvořili skupinku
a přišli k molu až těsně k můstku, který vedl na „Colorado
Star“.

Tady jsem stál já s několika svými muži.

Skupinka se zastavila. Viděl jsem, že to byli ošlehaní,
zkušení chlapi, zřejmě majitelé dolů nebo obchodníci ze
severu, možná ale i dobrodruzi, kteří měli namířeno do
kraje zlata.

Každopádně to ovšem byla skupinka mužů, z nichž každý byl pěkně rázný chlap, co se dovedl postarat o sebe a své zájmy. Jeden se rozhodl mluvit za všechny poté, co jsme se chvíli mlčky pozorovali.

Řekl: „Vy tomu tady velíte? Vy jste ten Rufus Lane?“

Přikývl jsem.

„Morning Sun' to nedokáže,“ pokračoval. „V posledním rameni došla pára. Proud byl silnější. Neprojeli jsme. A tak nás to hnalo po proudu dolů a uvízli jsme na mělčině. Bez pomoci se z toho ‚Morning Sun' nedostane. A to může trvat týdny.“

Udělal přestávku. A znova jsme se všichni zkoumavě a zvědavě pozorovali.

Mlčel jsem, protože mi bylo jasné, co bude následovat.

A nemýlil jsem se, protože v tom muž řekl: „Poslyšte, pane, víme něco o snahách syndikátu, který chce získat kontrolu nad vším, co se podél řeky a na řece děje. Jsme obchodníci a majitelé dolů na severu. Někteří z nás provozují i nákladní dopravu z Fort Bentonů do Goldlandu. My všichni budeme postiženi, když se monopolu podaří stanovit vlastní ceny. My všichni v Goldlandu bychom za to museli zaplatit. Proto jsme, pane, zcela na vaší straně. Jenže máme v Goldlandu své obchody a své zájmy. Chceme se tam dostat: Vezměte nás na palubu a zavezte nás do Fort Bentonů. Zaplatíme vám dobře. Co vy na to?“

Ani jsem nehnul brvou při jeho otázce. Všichni horlivě přikyvovali, aby naznačili, že mluví i za ně.

Ale v duchu jsem se sám pro sebe smál.

Ano, tak jsem si to představoval. Všechno běželo jako na drátkách.

A tak jsem se zeptal: „Co znamená ‚zaplatíme dobře', pánové?“

Podívali jsme se na sebe a začali uvažovat.

Z Yanktonu do Fort Benton to bylo pěšky víc než 1 500 mil. Když se to podělilo šesti, dostali jsme počet hodin, které nám bude cesta trvat. Takže 250 hodin. To bylo víc než deset dní a nocí.

Takže.

„Sto dolarů by byla rozumná cena, pane Lane,“ řekl jejich mluvčí nakonec. A všichni opět horlivě jeho slovům přikývli. Zatím jsem si to v duchu rychle propočítal. Bylo jich třicet. Takže ty tři tisíce dolarů, které jsem zaplatil Pete Scottovi, zase dostanu zpátky a k tomu ještě tolik dříví, kolik budeme moci na palubu vzít.

Skladiště na lodi byla prázdná a tak jsme je mohli zaplnit dřevem a využili jsme každé volné místo na palubě. To už se stalo před pár hodinami.

Ano, mohl jsem udělat dobrý obchod. Měl jsem z toho radost, protože jsem nebyl ani šlechetný, ani světec, dobrodinec, či spasitel lidstva.

A tak jsem přikývl.

„Pojďte na palubu,“ řekl jsem.

„Toto je můj pokladník a šéfstevard. Zapište se u něj do seznamu a zaplatte jízdné, pánové. Za pár minut odplouváme.“

Ulehčené vydechli a nahnuli se na můstek.

Vyšplhal jsem se na stanoviště kormidelníka. Ano, chtěl jsem ještě za světla projet kolem mělčiny, na které uvízl „Morning Sun“. Chtěl jsem to vidět.

U východu na obytnou palubu čekala Reva.

„Žraloku,“ řekla jen.

„Kočičko,“ odpověděl jsem.

Pak jsem vystoupil až na nejhořejší palubu, odkud jsem se mohl dostat až ke kormidelnické budce.

Ano, jsem říční žralok.

A mezi mnou a trastem vypukl otevřený boj.

Možná v něm prohraju.

Ale než se vzdám a uteču, chci jim dát na pamětnou. Ještě budou proklínat den, kdy si se mnou něco začali.

***

„Colorado Star“ byla skvělá loď, výborně reagovala a i v zákeřných proudech byla dobře ovladatelná.

Projeli jsme všemi divokými rameny a nikdy jsme se nedostali do nebezpečí, že narazíme na mělčinu. Pak jsme se dostali tam, kde se naposledy řeka ještě jednou zužovala. Za tímto místem se řeka rozlévala do šířky a byla dost mělká. Tu a tam bylo dokonce vidět písečné výběžky.

A tady také ležel „Morning Sun“.

Kvůli nedostatku dřeva mu chyběla pára. A tak jej proud v ohybu řeky vrhl na mělčinu. A tam teď loď ležela.

Protože v této roční době vody ubývalo a bylo nutno vyčkat opět vyššího stavu vody, až opět přijdou podzimní deště, byla loď uvězněna jistě na několik týdnů. I kdyby posádka vyložila všechn náklad, nanosila na palubu dříví a pomocí kladek na břehu se pokusila loď opět po kládách zatáhnout do vody.

To všechno by po týdnech usilovné práce bylo jistě možné. Ale byla by to nesmírná dřina.

Byl jsem spokojen.

Když jsem „Colorado Star“ zastavil na téže úrovni, kde ležel uvízlý parník, abychom si vše mohli v klidu prohlédnout, spílali a hrozili na nás trosečníci pěstmi a proklínali nás. Ale protože jsme na ně mířili oběma houfnicemi, netroufli si střílet. Na palubě stálo ještě mnoho cestujících. K sobě na palubu jsme vzali tak sotva třetinu – jen tolik, kolik mohly pojmout záchranné čluny, na kterých se pak dostali po proudu k nám.

Vzal jsem stranou hláskou troubu a zavolal:

„Hééj, kdo chce s námi do Fort Bentonu? – Sto dolarů

za cestu do Fort Bentonu! Kdo chce s námi!?”

Lidé z druhého parníku už poznali na palubě své bývalé spolucestující a pochopili, že jsme je vzali k sobě, abychom je dopravili do Fort Bentonu.

Ted' se rozjásali. Mávali a dávali najevo, že by jich spousta ráda přestoupila na naši loď.

Vzali jsme s sebou všechny čluny, na nichž k nám přijela první dávka cestujících po proudu k Mule Creeku. Vyslal jsem několik mužů se čluny k písčitému výběžku. Vzali tam několik tuctů cestujících. Vrátili jsme se s „Colorado Star“ kousek po proudu. Čluny snadno dorazily až k naší lodi, takže jsme vzali na palubu všechny cestující. To se opakovalo ještě dvakrát.

Pak bylo na čase, abych ještě za světla projel s „Colorado Star“ posledními rameny.

Když jsme naposledy projížděli kolem „Morning Sun“, zakřičel na nás kapitán přes hlásnou troubu:

„Hééj, Rufusi Lane, zapamatuj si dobře moje jméno! Zapamatuj si ho, protože odteďka nebudeš přede mnou nikde na světě v bezpečí! Jsem Tom McQuene, slyšels? Tom McQuene! A jednou dostanu tvůj skalp!“

Křičel ještě dál, ale byli jsme už příliš vzdáleni. Hlas mu přeskakoval a chraptěl.

Chápal jsem toho muže.

Prohrál se mnou. Trast ho možná vyhodí a už mu nesvěří žádnou loď. Zesměšnil jsem ho. Byl vyřizený všude tam, kam sahala síla a moc trastu.

Vzal jsem jeho výhrůžku vážně a jméno jsem si zapamatoval. Byl to už druhý člověk, kterého jsem si k smrti zneprátnil. Prvním byl onen George Chester, jehož chlapi měli vyřídit Chinga a mne. Jeho jsem zase dostal při dražbě.

George Chester a Tom McQuene byli tedy mými úhlavními nepřáteli. A zakrátko se k nim přidá třetí muž,

totiž John Barrington, kterému utekla Reva a který se staral o zájmy trastu od Saint Louis až na sever.

Ano, ten bude brzy mým nejnebezpečnějším nepřítelem.

Proč mu asi Reva utekla?

No, to mi chtěla říci tuto noc.

Řídil jsem „Colorado Star“ spokojeně po širém proudu.

Hvězdy na nebi se rozzářily. Vyšel měsíc.

Dostavil se Mike Faro, aby mě vystřídal.

„Jsme plni do posledního místečka,“ řekl. „Někteří dokonce leží na kládách dřeva. A dollarová Nancy a její holky už jsou ve svém živlu. Rufusi, musíš dávat pozor, aby se ti z lodě nestal plovoucí bordel.“

S úsměvem převzal kormidlo. Možná by ani nic nenamítal, kdyby se jeho varování vyplnilo. S poctivostí a slušností to nebral moc vážně.

Ale kdo z nás, lidí na řece, nebyl stejný?

Vydal jsem se za dolarovou Nancy, abych jí řekl, že jestli to budou přehánět, vysadím ji i její zajíčky na břeh a předám je nějakému indiánskému kmeni. Chtěl jsem jí připomenout úroveň, o které se nedávno zmiňovala.

Když jsem vstoupil do salónu, seděla u klavíru.

Jedna z dívek stála opřená o klavír, lenivě popotahovala z dlouhé cigaretové špičky a zpívala píseň o vášnivé Lady Silberblickové, která si to jedné noci rozdala se sedmi muži.

Po každé sloce posluchači nadšeně tleskali.

Dolarová Nancy ke mně od klavíru vzhledla a našpulila svůj tlustý obličej k omluvnému úsměvu.

Pohrozil jsem jí ukazovákem a ona ihned pochopila, co by jí i jejím holčičkám hrozilo, kdyby začali příliš vyvádět.

Ukončila lechtivou písničku a zvolala: „Pánové, moje dámy by teď rády vyzkoušely své štěstí ve hře. Bude se hrát Blackjack, Faro...“

Dál jsem neposlouchal.

Zatraceně, nemohl jsem přece napomínat mužskou část cestujících. To by také sami nedovolili.

Bylo na čase, abych se šel trochu prospat.

Za necelých šest hodin budu muset vystřídat Mike Fara u kormidla. V noci jsme ke kormidlu nikoho jiného nepouštěli. Jen my dva jsme znali řeku dostatečně dobře.

Ale nešel jsem do své kajuty. Zaťukal jsem na dveře Reviny kabinky.

Určitě zbude ještě čas na pár chviliek s ní. A chtěl jsem také konečně slyšet její vyprávění – vyprávění o ní a o Johnu Barringtonovi.

***

Chvíli jsme vedle sebe leželi mlčky. Cítil jsem teplo jejího pružného těla.

Čekal jsem, že konečně začne mluvit a poví mi všechno o muži, který tenkrát přikázal, aby podpálili mou loď, aby mě vyřídil a zničil.

Přišli při tom o život dva moji lidé.

Chtěl jsem se konečně dozvědět něco víc o muži, se kterým jistě budu mít co do činění a který už zničil tolik lidí.

Když už jsem se jí chtěl zeptat, jestli by nechtěla konečně vyprávět, obrátila se v mém objetí tak, že tváří ležela na mé hrudi. A řekla:

„Byl do mě od začátku zblázněný. Chtěl mě od první chvíle za každou cenu. Je to parádní chlap. Modrooký blondák. Seznámila jsem se s ním úplně jinak než s ostatními mužskými předtím. Byl tehdy v New Orleansu. Vydával se za agenta jakési rejdařské společnosti, ale když jsme potom žili spolu, přišla jsem brzy na to, že tohle zaměstnání byl jenom plášť. Vyřizoval pro své šéfy

špinavou práci nejrůznějšího druhu. Byl šéfem vrahů, lupičů, rváčů a dvounohých přistavních kryš. Vybudoval pro syndikát ‚špinavou armádu‘, která měla zlomit odpor nepohodlných lidí a které přesto nebylo možné dokázat spojení se šéfy v pozadí.“

Po těchto slovech udělala Reva krátkou přestávku. Pochopil jsem, že se musela zamyslet a teprve najít vhodná slova. Hlas jí pak zněl daleko chladněji a úsečněji.

„Měla jsem s ním dítě. Chápeš, Rufusi? Měla jsem s ním dítě. A kvůli našemu dítěti jsem chtěla, aby nechal toho, co dělal, a aby začal znova. Chtěla jsem s ním odejít pryč, do ciziny, daleko z dosahu moci trastu. Když jsme se hádali, leccos jsem mu vyčetla a on zjistil, že už toho moc vím. Že dokonce znám i jeho šéfy.“

Opět přestávka.

A pak se ke mně přimkla těsněji, jako by hledala oporu.

Když potom promluvila, zněl její hlas ostře jako sklo, které se každou chvíli hrozí rozsypat na střepy.

„Jeho šéfové pak přišli na nebezpečí, které jim hrozilo z našeho dlouhého soužití a z toho, že jsem se leccos dozvěděla a začala tušit souvislosti. Možná, že naše hádky slyšelo i služebnictvo, které bosům donášelo. Takže se dozvěděli všechno. A pochopili, že s dítětem dlouho u Johna Barringtona nezůstanu. Ale jeho se vzdát nemohli, byl pro ně důležitým pomocníkem. A také příliš mnoho věděl. To všechno pro ně mohlo být díky mě nebezpečné. A tak nechali unést moje dítě.“

Opět zmlkla, těžce oddychujíc ležela vedle mě. Cítil jsem její tep. Srdce jí divoce bušilo.

Ale mlčel jsem. Potřebovala čas. Vzal jsem ji pevněji za ruku, aby měla pocit bezpečí.

„Nechali mi unést dítě, ačkoliv mělo teprve osm měsíců. Vzkázali mi, že je u dobré chůvy a že se má dobře. Chtěli, abych u Johna Barringtona zůstala dál a dokonce pro

nepracovala. Měla jsem jim vést nóbl dům, ve kterém ubytovávali zvlášť významné obchodní partnery a já je měla špehovat. Musela jsem souhlasit, protože měli moje dítě. Musela jsem se starat i o jejich nepřátele, které zvali, když je měli v hrsti, aby s nimi uzavírali dohody. Byla jsem zasvěcena do celého toho špinavého dění. A syndikát, trast stále sílil. Ale jejich nepřátelé se nepodvolili všichni. Jeden z nich zjistil přes svoje lidi, kam bylo zavléčeno moje dítě. Nechala jsem je unést. Teď je u mojí sestry v Georgii. A nikdo netuší, že tam mám sestru. Z nějakého důvodu jsem o ní nikdy s Johnem Barringtonem nemluvila, možná proto, že jsem vždycky milovala dobrodružství a vzrušení a ona se stala ženou jakéhosi profesora. Když jsem se dozvěděla, že moje dítě je v bezpečí, utekla jsem. Tak jsem přišla do Mule Creeku k dolarové Nancy. Teď tedy víš všechno. Počítej s tím, že John Barrington použije všech prostředků, aby mě zase získal. Protože až se jeho šéfové dozví, že jsem mu utekla, teprve mu pořádně zatopí. A také je po mně pořád tak posedlý, že by mě za nic nenechal jinému muži. Ano, teď víš všechno, Rufusi.“

Mlčky jsem o všem důkladně přemýšlel.

Pak jsem ji políbil.

„Jen ať si přijde,“ zamumlal jsem, „John Barrington. Pak teprve budeš opravdu svobodná. Revo, to všechno pro tebe muselo být strašné a kruté. Ale máš teď po boku mě.“

S hlavou na mém rameni přikývla. Pohladil jsem ji po tváři, po vlasech a ucítil jsem její vůni.

Lod' se chvěla v proudu.

Usnul jsem. Ani Reva, která teď ze sebe všechno dostala, nezůstala příliš dlouho vzhůru.

Jako bychom s čímsi skoncovali a zároveň cosi nového začali. S tímto pocitem jsme oba klidně usnuli.

Uběhly dva dny a my jsme urazili pěkný kus cesty proti proudu. V Yanktonu jsme nakrátko přistáli, abychom doplnili zásoby. Protože na palubě jsme teď měli téměř stovku cestujících, o které muselo být dobře postaráno.

Náš kuchař a jeho pomocník měli plné ruce práce.

Minuli jsme Fort Randall, Brule City, Fort Thomson a dorazili do Black Hills Landing u pevnosti Sully těsně před ústím, Cheyenne River.

Třetí noc za mnou přišel pokladník a šéfstevard a řekl stroze:

„Šéfe, dělá nám starosti jeden falešný hráč v salónu. Oškubal několik majitelů dolů. A pak jsme ho přistihli v rukávě s kartou, kterou předtím odložil jeden z hráčů a která už se nemohla ve hře objevit. Teďka drží jako rukojmí jednu z holek dolarové Nancy a říká, že jí provrtá hlavu kulkou, když...“

Už jsem dál neposlouchal a rázně jsem vykročil.

Přistižený falešný hráč stál v koutě salónu a držel pod krkem před sebou jednu z dívek a tiskl ji k sobě. V druhé ruce držel dvojhlavňový Derringer, který tisknul ústím hlavně dívce ke spánku.

Když viděl, jak vcházím, zvolal: „Hej, kapitáne, obviňují mě neprávem. Přiveďte ty blázny k rozumu! Dočista zblbli. Neumějí prohrávat. Proč potom hrají poker, když neumějí prohrávat? Tak, kapitáne, udělejte s nimi pořádek!“

Hlas se mu třásl a skoro přeskakoval.

Věděl, že mu jde o krk, protože s falešnými hráči není slitování. Muži, s nimiž hrál, byli tvrdí chlapi z Goldlandu, kteří chtěli zpět ke svým dolům a ostatním záležitostem po dobré dovolené v Saint Louis.

Věděl jsem, že kdybych se tomuhle falešnému hráči

pokoušel zachránit život, měl bych hodně nepříjemností. Byla to jedna z chvil, kdy se kapitán lodi musí rozhodnout bleskově. A já se rozhodl pro zatraceně riskantní hru.

Ano, byla to hra a já sám jsem nevěděl, jestli předstírám, nebo to skutečně myslím vážně. Pomalu jsem k němu popošel pár kroků a řekl pak klidně:

„Dávej dobrý pozor, kámo, a hezky poslouchej! Máš jedinou šanci. Jen tuhle! Když to děvče pustíš a vzdáš se, dovolím ti skočit přes palubu! Ale jinak jsi mrtev!“

„Jenže“ tenhle zlatoušek se mnou!“ vykřikl výhružně.

Přikývl jsem. „Ano, to děvče také. Ale já se nenechám vydírat. Dávám ti pět vteřin! Buď pak zemřeš, nebo budeš mít aspoň šanci dostat se živ přes palubu! Jedna! – Dvě! – Tři! – Čty-ři! – Pě...!“

Nenechal mě vyslovit poslední číslo.

Nějak vycítil, že jsem nežertoval.

Odtáhnul kolt dívce od spánku a ruka se zbraní mu klesla.

Dívka uskočila s úlevným vydechnutím stranou.

A tak tady stál bez krytí v rohu, zíral na půlkruh mužů, který se nyní ještě více sevřel a postupoval k němu.

Já jsem se ale prodral odhodlaně kupředu a roztáhl paže.

„Stůjte! Zpátky! Moje slovo platí. Ať skočí přes palubu. Udělejte místo! Ustupte! Vraťte se všichni ke svým hracím stolům. Je po všem!“

Ale oni nechtěli.

Mezitím přišlo pár mužů mé posádky. V ruce třímali brokovnice.

Jeden z nich zavolal přes hlavy mručícího davu. „Hej, šéfe, jsme tady!“

Tu rozzuřený hlouček tvrdohlavých a nesmiřitelných mužů pochopil, že nejsem sám.

A tak utvořili uličku, ustoupili zpátky a zle při tom

nadávali.

Pokynul jsem podvodníkovi ukazovákem.

Zaváhal. Ano, ačkoliv to byl ostřílený chlapík a chladnokrevně obehřával nic netušící spoluhráče, teď měl strach.

Ale vykročil.

A opět to na chvíli vypadalo, jako by se na něj chtěli všichni vrhnout.

Varovně jsem zavolal: „Nechtě ho projít. Nebo vás při nejbližší příležitosti vyženu z paluby! Nestrpím na své lodi lynčování. Zákon jsem tady já! Na to nezapomínejte!“

To je zase přivedlo k rozumu. Podvodník rychle proklouzl uličkou ke dveřím. Šel jsem za ním.

Venku u zábradlí se obrátil ke mně a k mým mužům, kteří nás následovali, abychom zadrželi tlačící se muže.

Byla krásná pozdní letní noc, svítil měsíc i hvězdy. Řeka se stříbřitě leskla a lehounký vánek, který podél řeky pofukoval téměř bez ustání, čeřil na hladině jen drobné vlnky.

Stál zády u zábradlí a volal do hučení, které vydávaly lodní píсты: „Ale to bude moje smrt! Já neumím plavat a i kdybych se dostal na břeh, určitě tam zahynu. Nebo mě budou skalpovat Indiáni. Proboha, přece jste křesťané! Nemůžete mě přece...“

„Hodte ho přes palubu,“ zakřikl jsem suše a obrátil jsem se ke svým mužům.

Ti se protlačili kolem mne zleva a zprava, přistoupili k němu, chytili jej a hodili přes zábradlí do řeky.

Napřed volal, pak plácal rukama do vody a pak se potopil.

Sklonili jsme se přes zábradlí a podívali se dolů. Opět se vynořil. Buď přece jen uměl plavat, nebo měl ještě pod oblečením dost vzduchu, takže jej to nadnášelo jako záchranná vesta. Řeka byla v těchto místech široká a jistě

ne hlubší než půldruhého yardu. Byl dost nízký stav vody. Určitě se bude moci místy brodit, když jej proud nestrhne. Neměl asi mnoho šancí i kdyby našel nějaký člun nebo si postavil z kůlů vor a doplavil se po proudu až do Fort Skully.

Vrátil jsem se do salónu.

Tam už opět všichni seděli u hracích stolů.

A u stolu, kde prve podvodník hrál, si muži zrovna rozdělávali peníze. Každý řekl, o kolik ho ten lump při kartách obehral.

Přistoupila ke mně dolarová Nancy.

„Hej, Rufusi Lane, co by se stalo, kdyby na to tvoje blufování nezareagoval?“

Zeptala se mě dost rozzlobeně.

Ale já jsem opáčil: „Copak jsem blufoval, Nancy?“

Vyděsila se.

Já jsem ale jen zavrtěl hlavou.

„Ne, tak krutý přece nejsi – ty ne. Když šlo o Dollyn život, to bys přece neudělal.“

Neodpověděl jsem a odvrátil jsem se. Sám jsem totiž nevěděl, jestli jsem blufoval, nebo jestli bych byl schopen celou věc dotáhnout až do konce.

Rozhlédl jsem se po salónu.

Všude se hrálo. Číšníci se tu míhali a roznášeli ke stolům nápoje a dobroty z kuchyně nebo z bufetu.

V malém salónu vedle hrála jedna dívka na klavír. Dvě další stály s muži u baru. Jane Dolly, kterou držel podvodník jako rukojmí, seděla v rohu a právě do sebe obracela sklenici bourbonu.

Stál u ní rozesmátý chlapík a skláněl se nad ní. Slyšel jsem jak řekl: „Pojď se mnou do mé kajuty. Celou noc tě budu utěšovat a ukážu ti, že ne všichni chlapi jsou zlí.“

Ale ona mu jenom podala prázdnou sklenici a odsekla: „Hajzlové jste všichni, chlíváci. Se mnou si nezačíněj,

odprejskni!“

Byla na nejlepší cestě k opilosti. Zřejmě to nebyla první sklenice, kterou vyprázdnila.

Šel jsem dál.

Ach, jak bych byl rád, kdyby na palubě nebyla dolarová Nancy a ty její straky.

Z mojí lodi se stal plující tingl tangl a plovoucí herna. Na palubě byli cestující, kteří měli rádi tu nejdivočejší zábavu a měli dost peněz, aby si ji mohli dovolit. Dobře věděli, že další měsíce v Goldlandu si tyhle radovánky budou muset odpustit.

Nebyl jsem žádný svatoušek. Říkali mi přece „Žralok“, protože jsem si nenechal ujít žádný kšeftík, žádnou kořist, které jsem se mohl zmocnit sice tvrdě, ale vždycky férově.

Když se chtěli pánové až do poslední chvíle vyřadit a byli ochotni pustit nějaký ten dolar, mohl jsem být jenom rád.

Vystoupal jsem do kormidelnické budky, abych vystřídal Mike Faroa.

Zůstal semnou ještě chvíli, díval se jako já na stříbřitě lesklou řeku a zadumaně popotahoval ze svojí staré dýmky.

Mike Faro už věděl, co se stalo. Hoch, který mu ke kormidlu přinesl z kuchyně kávu, mu už určitě o všem řekl.

Náhle řekl: „Ty, poslouchej, ‚Colorado Star‘ je hotový zlatý důl. Vsadil bych se, že dolarová Nancy tady bude chtít se svými holkami zůstat. Ale budeme se vůbec moct odvážit jet ještě někdy dolů po proudu do Saint Louis?“

Nad touto otázkou jsem se už také zamýšlel.

„To by naše kamarádičky ze syndikátu pěkně rozzuřilo,“ odpověděl jsem. A společně jsme se tomu zasmáli.

Protože se nám zamlouval nápad zase se do něčeho odvážného pustit. Přímo nás to ponoukalo. A bylo přitom

možno vydělat spoustu peněz. A peníze – ty jsme mohli jen potřebovat.

***

Bez dalších problémů jsme dorazili do Fort Bufordu při ústí Yellowstone. Ale nezdrželi jsme se dlouho! Teprve o osmnáct mil dále, při ústí Little Muddy jsme zastavili u menší skládky dříví, abychom doplnili zásoby paliva. Ještě jsme sice všechny zásoby nespotřebovali, ale chtěl jsem mít stále dostatečnou rezervu.

Od ústí Little Muddy k Citadel Rock to bylo asi 500 mil. Protože noci byly stále dosti jasné a Mike Faro i já jsme řeku dost dobře znali, urazili jsme tu vzdálenost za tři dny a noci.

Čtvrtého dne jsme dorazili do Citadel Rock, k nepříjemnému a nebezpečnému místu Missouri. Řeka tady byla široká sotva osmdesát yardů a proud byl v těch místech dravý.

Ale dokázali jsme to. „Colorado Star“ byla výborná, silná loď. A naši lidé ve strojovně a v kotelně se postarali, aby bylo v pravý čas dost páry.

Bylo to vždycky nebezpečné, protože topiči a strojníci museli vyřadit přetlakové ventily, ale přitom nesměli zase dopustit, aby tlak páry kotle neroztrhnul.

Když jsme to místo měli za sebou a řeka se opět rozšířila a proud nebyl ani z poloviny tak silný, rychle jsme páru vypustili.

Do Fort Benton – naší cílové stanice, to bylo necelých sedmdesát mil.

Zašel jsem za Revou, abych s ní posnídal.

Vždy, když jsem byl s Revou, musel jsem myslet na to, jak zkrátka a jasně řekla, že už srdcem nedokáže milovat žádného muže.

A přesto mi stále ležela v náruči a vyžadovala něžnosti a opětovala je. Byla to skutečně pravda, že už není schopna opravdové lásky?

Nebo si jen něco namlouvala?

Stala se, z nás dvojice. Ona byla krásná a žádoucí žena oplývající tisícerými půvaby. Velmi toužila po něze.

Bylo to snad tím, že se cítila v krutém světě sama?

Byl jsem pro ni dost silný ochránce?

Nebo si dokonce myslela, že se za ni Johnu Barringtonovi pomstím?

Možná v tom bylo z každého důvodu trochu.

Když mi nalévala druhý šálek kávy, zeptala se: „Chceš na něj na konci – ve Fort Bentoně počkat? Nebo pojedeme jemu a jeho kumpánům naproti?“

Mlčky jsem se tomu usmál.

„Než přijde sám,“ řekl jsem pak, „budeme ještě muset vyřídit jeho lidi a pořádně ho pozlobit. Ano, pojedeme zřejmě ještě jednou zpátky po proudu.“

Pak řekla: „Je tady s tebou na palubě nádherně.“

***

Ještě než jsme vysunuli ve Fort Bentoně můstek na molo, sjely se na břehu poštovní vozy a nákladní dostavníky.

Kočí volali na cestující z lodi:

„Do Sun River a Fort Shaw!“

„Do Heleny!“

„Do Virginia City!“

„Do Blakfootu a Diamond City!“

„Do Bozemanu!“

Byla to jména zlatokopeckých oblastí a měst, kde byla naleziště nebo doly. Našli jste mezi nimi i takové jméno jako Last Chance City v Gallatin Valley.

Cestující se vyhrnuli na břeh a běželi k čekajícím kočárům. Skoro se pobili o nejlepší místa.

Pro nás, posádku „Colorado Star“, už neměli pohled ba ani slovo. Existenční boj, do něhož se opět museli vrhnout v tomhle nemilosrdném kraji bez zákonů, plně ovládl jejich myšlenky. Nikdo už nemyslel, co prožili v posledních dnech.

Vyšel jsem na obytnou palubu.

Za mnou se o zábradlí opírala dolarová Nancy a její krásky.

Vypadaly spokojeně, protože udělaly spoustu dobrých obchodů a tím nejrozumnějším způsobem vydělaly hodně peněz.

Dolarová Nancy řekla: „Dám ti dobrovolně deset procent z našich příjmů, Rufusi Lane. Nebude to málo, víc než deset tisíc dolarů. A navíc také zaplatíme za cestu. A myslím, že jistě ještě pojedíš do Saint Louis. To bychom mohly hned za stejných podmínek na palubě zůstat, což?“

Zasmál jsem se a zavrtěl hlavou.

„Ty jsi přece jen chytrá a zkušená ženská,“ řekl jsem. „Je ti přece jasné, že teď někde s parníkem budu bojovat o život. Ty a ty tvoje nádherky byste pro mě byly ohromnou přítěží.“

„To by bylo naše riziko,“ řekla stroze. „Na to bys nemusel brát ohled. Bylo by to jen a jen naše riziko. Nikde totiž tak pohodlně a tak nóbl způsobem tolik peněz nevyděláme. Ještě jedna taková jízda dolů po řece a pak zase nahoru proti proudu a jsou z nás zámožné dámy. Potom bychom se mohly rozejít a každá by mohla splnit své přání. Dej nám šanci, Rufusi Lane.“

„Ne,“ řekl jsem. „Půjďte z lodě. Proč tady ještě vůbec jste? Chtěly jste do Fort Benton. Tak tady jste. Půjďte z lodi.“

„Tak nám nech aspoň čas do zítřka.“ zažadonila.

„Nechtěla bych nocovat v některém z místních prkenných hotýlků. Musím najmout pro svoje andílky dobrý kočár a další vůz pro naše zavazadla. A taky musím napřed zjistit, kam by bylo nejvýhodnější vůbec zamířit. Co bys nám doporučil ty?“

„Virginia City nebo Last Chance City,“ odpověděl jsem a odešel. „Takže zítra – to je poslední lhůta,“ řekl jsem ještě přes rameno.

Dolarová Nancy a jejích šest andílků poslušně přikývlo.

A to mě mělo zarazit a podnítit k zamyšlení. Ale já už jsem byl zase zaujat myšlenkami na jiné věci.

***

Ještě během dne jsem se definitivně rozhodl, že pojedeme nazpět do Saint Louis. Věděl jsem, že to bude pro syndikát překvapení.

A nebezpečná byla vlastně až zpáteční cesta. Tentokrát nás budou jistě pronásledovat lodě, rychlé lodě, které budou mít také děla na palubě. Než se setmělo, byla všechna místa na lodi prodána a my jsme vyinkasovali spoustu peněz.

Přesto jsme ještě na palubu žádné cestující nepustili.

Nejprve se totiž musely vyčistit kotle.;

Páru jsme totiž získávali z vody Big Muddy. A protože řeka byla tak bahnitá, zůstalo v kotlích spousta zbytků.

Takže bylo nutno po ukončení plavby všechnu vodu vypustit. Topiči musel vlézt dovnitř do kotlů a vyčistit je zevnitř. Jemné bahno by jinak s párou zaneslo všechny ventily a písty strojů.

Museli jsme tedy zůstat u mola ve Fort Bentonu bez páry tři dny.

Kdyby rychlé parníky syndikátu přijely, aby nás ztrestaly, dříve než bude čištění hotovo, byly by naší

jedinou spásou houfnice.

Takzvaná pevnost Benton nebyla vojenskou pevností. – Alespoň zatím ne. Vybudovali ji obchodníci, pak také poštovní společnosti a ti, kteří přepravovali náklady – a samozřejmě i společnost majitelů lodí. V tomto kraji neexistoval zákon, který by zakazoval boj mezi námi a lidmi ze syndikátu.

Tak se tedy věci měly.

Musel jsem toho na palubě mnoho zařídít.

Ale pozdě odpoledne jsme si s Revou vyšli na procházku na břeh.

Fort Benton nebyla pevnost s palisádovou ohradou, nýbrž jen osada s několika narychlo vybudovanými domky, chatrčemi a obchůdky a stájemi. Kraj byl až ke kopcům v dálce dočista holý a každý kousek dřeva na stavbu nebo k topení se musel dovážet právě až odtamtud – z kopců. Bylo to smutné místo.

Brzy jsme se vrátili zpátky na palubu.

Po večeri jsme šli s Revou brzy spát.

Většina našich mužů byla v osadě, kde bylo i několik lokálů a herna. Naši topiči ještě nemohli pracovat, protože kotle musely nejdříve vychladnout. To trvalo několik hodin.

Konečně jsem si mohl pospat déle než čtyři pět hodin v kuse.

Ale k ránu mě vzbudil hlas Pata Otise. Bušil pěstmi na dveře kabiny a divoce křičel.

Reva vedle mne se polekala a vykřikla: „Hoří!“

Ale na lodi žádný požár nevypukl.

Pat Otis jenom hulákal, že nám někdo už zase ukradl tak důležité rošty.

Zaslechl jsem to, když jsem si navlékal kalhoty, a hned mi bylo všechno jasné. A když jsem vyšel z kabiny, zaburácel Pat Otis pouze: „Pojď!“

Nemuseli jsme daleko.

Teď jsem zabouchal na dveře jiné kajuty podobně jako předtím Pat Otis.

Otevřela dolarová Nancy.

„Čekala jsem tě, Rufusi Lane,“ řekla a v očích se jí zračilo pevné odhodlání, které dobře ladilo s jejím hlasem.

Vecpali jsme se do kabiny, kterou obývala sama.

„Nancy...“ začal jsem rozzlobeně, ale ona mě přerušila slovy:

„Už jsme se jednou domluvili – U Mule Creeku. Dal jsi mi slovo a dostal jsi zpátky rošt. A teď to bude zrovínka tak. Poslouchej, Rufusi, já a moje dívky máme na lodi báječnou šanci. Mužem tady pěkně vydělat a není tady žádný trast, který by nás o prachy připravil. Tady na tvoji lodi konečně zase můžeme přijít k pěkné sumičce. Jedna jízda dolů do Saint Louis a další plavba zpátky a máme se královsky. Víc nechceme. Protože potom budeme moci všechny začít úplně nový život. Moje děvčata si budou moct koupit krámy nebo malé hotýlky – kde se jim zalíbí. Začneme znova a na všechno zapomeneme jako na zlý sen. Rufusi – nebuď na nás zlý. Dej nám šanci. Co je na tom, že na palubě zabavíme tvoje zákazníky a necháme si za tuhle službičku zaplatit? Ti chlapi to přece dělají dobrovolně. Moje holky dostávají velice často dokonce nabídky k sňatku. Když se na to podíváš ryze obchodnickýma očima, tak prodáváme nedostatkové zboží. Takže uzavřeme ještě jednu dohodu, Rufusi Lane. Nemáš vlastně ani na vybranou. Nebo se chceš zahazovat s námi, ženskými a...“

„Přestaň, Nancy,“ zavrčel jsem. „Nejsi přece hloupá husa. Víš přece do jakého průšvihů jedu, když se s touhle lodí odvážím do Saint Louis. Cesta zpátky třeba nebude ani možná. A jestli lidi z trastu dostanou mě, dostanou i vás. Jste nejen v nebezpečí, že o všechno přijdete, ale že

vás ještě i potrestají za vaši neposlušnost – no a mohlo by se taky stát, že přijdete o život, když bude ‚Colorado Star‘ zničen.“

„Ale ty bereš na palubu cestující,“ odsekla tvrdě. „Ti ani o tvých problémech nevědí. A přesto je bereš na palubu a chceš je dovést do Saint Louis. Takže můžeš vzít i nás. MY alespoň víme, že to bude nebezpečné. A pojedeme proto na vlastní odpovědnost. Na vlastní odpovědnost, slyšíš?“

Zmlkla.

A nebylo vlastně ani co dodat.

Když jsem chtěl dostat rošty, musel jsem souhlasit. Ano, vlastně to – bylo sprosté vydírání.

Ale copak jsem mohl Nancy Brownové a jejím holkám naplácat nebo je nějakým jiným tvrdším zásahem přinutit, aby mi prozradily, kde rošty ukryly?

Ne, to jsem nemohl.

Byly to ženy a vlastně politováníhodná stvoření.

Na útěku před trestem se musely vzdát mnoha věcí a mnohé ztratily.

Teď zase viděly šanci. Ach, velice dobře jsem jim rozuměl.

A přesto jsem se nechtěl hned vzdát a nechat se vydírat.

„Ty rošty budeme hledat a najdeme je,“ řekl jsem. „A možná si k tomu vezmu toho vašeho obrovitého černocho – Boba Bluemana. Ty těžké rošty totiž musel vzít a schovat někde on. Možná, že až bude pár hodiněk viset hlavou dolů a...“

„Nenajdeš ho,“ zasmála se Dollarová Nancy. „Ukryl se na břehu a nevyleze, dokud neuvidí, že mu dám tady z lodi znamení. Nemáš na vybranou, Rufusi Lane. Nás se nezbavíš.“

S kletbami jsem opustil kabinu.

Pat Otis šel za mnou. Když jsem se venku k němu obrátil, abych mu řekl, aby se pustil s ostatními do hledání

roštů a aby prozkoumali nejbližší okolí „Colorado Star“, spatřil jsem, jak se usmívá.

„Tobě se to snad líbí, Pate?“ zamračil jsem se. „Ony tě snad k sobě pouštějí do kabin zadarmo, zatraceně!“

Zuřil jsem a cítil jsem se podveden.

„Jsou to milé holky,“ smál se Pat. „A na svoje vlastní nebezpečí riskují opravdu moc. Ale Nancy má pravdu. Když budeme brát cestující, můžeme vzít i ji a její drobečky. Však už to nějak dopadne.“

Ano, to byla ta jeho pověstná troufalost.

Když se teď tak uchechtával, myslel už jistě na to, jaké bude, až budou v Saint Louis vyprávět, že silný trast s námi nic nezmohl.

To dodá odvalu ostatním kapitánům, lodím a obchodníkům.

A ten John Barrington – onen muž v pozadí, který nechal zničit mou Madybell, se bude muset celé záležitosti ujmout sám osobně.

Ale já se pořád ještě nechtěl vzdát.

„Hledejte rošty a najděte je,“ zavrčel jsem.

Uběhly dva dny. Topiči vyčistili kotle od jemného říčního bahna.

Zbytek posádky hledal rošty, když jsme předtím naložili dostatečné zásoby dříví. A na břehu už čekali budoucí cestující, až budou moci na palubu.

Odpoledne onoho druhého dne ke mně přišel Pat Otis a řekl: „No, kdybychom ty rošty měli, mohli bychom ještě tuhle noc mít dost páry. Bez roštů je ovšem loď docela vyřízená.“

Přikývl jsem. Stáli jsme na molu, když to Pat Otis říkal. Opřel jsem se o jeden ze sloupků. Kouřil jsem tenkou cigaretu, měl jsem brokátovou vestu a uvázanou černou kravatu.

Jako téměř stále, měl jsem opásaný zbrojní pás a v něm

těžký kolt.

Všude podél břehu, v řece, pod haldami dříví a na všech možných místech už mí muži hledali.

Chtěl jsem právě Patu Otisovi říci, aby hledali i zítra, když jsem v jeho tváři zahlédl podivný výraz.

Obrátil jsem se a zadíval se stejným směrem jako on – totiž po proudu.

A spatřil jsem totéž co on.

Ze zátočiny se blížil parník.

Nejprve jsem si myslel, že je to „Morning Sun“ a že se tedy dostal z mělčiny dříve než jsem počítal.

Ale nebyl to „Morning Sun“.

Byl to malý parník. Musel mít velice silné stroje, protože se pohyboval velmi rychle.

Nebyla to ani poštovní ani nákladní loď a nebyl to ani parník pro přepravu cestujících. Byla to zřejmě soukromá loď.

Pat Otis řekl: „Tam na palubě je spousta lidí. Tvrdí chlápci, řekl bych. Zavolám naše lidi a rozdám jim zbraně. Připravíme obě děla. Rufusi, trast jde zase po nás. To je jasné.“

„Jenom jsem zavrčel a zkousnul jsem cigaretu. Najednou mi přestala chutnat.

K mrzutosti s dolarovou Nancy Brownovou přistoupila další komplikace.

Po těchto slovech jsem se obrátil k naší lodi. Tam, u zábradlí kabinové paluby stála dolarová Nancy se svými holkami.

Kývl jsem na ně.

„Vyhrála jsi, Nancy,“ zvolal jsem. „Kde jsou rošty?“

I Nancy Brownová a děvčata mezitím spatřily blížící se loď a pochopily, že zůstane-li „Colorado Star“ i nadále nepohyblivá, znamenalo by to pro nás pěkný průšvih.

Nancy Brownová zvedla ruce a sepjala je nad hlavou

jako umělec nebo zápasník děkující za potlesk.

Pak na mne zavolala z lodi: „Hned to bude! Za deset minut je tady budeš mít.“

Viděl jsem jak jedna z jejích dívek zmizela v kabině a zase se objevila s kusem červené spodničky.

Vystoupila na signální horní palubu a došla k vlajkovému stožáru.

Spustila z něj vlajku Unie a zavěsila na něj vzápětí spodničku.

Žasnul jsem nejen já. Žasli všichni na břehu i na palubě. Rozzuřil jsem se ještě víc, protože se dost dobře nehodilo, aby ženské vystavovaly na stožáru svoje spodní prádlo.

U zábradlí jsem spatřil i Revu. Držela se trochu stranou od děvčat, ale smála se jako všichni ostatní.

Pat Otis, který pořád ještě stál vedle mne, náhle vykřikl: „Tamhle v kočáru jede ten zatracený negr. Tam!“

Podíval jsem se na břeh.

Ano, mezi domy, chatrčemi a kůlnami přijížděl Bob Blueman. A věděl jsem, že ve voze mu leží rošty.

Zavrčel jsem na Pata Otise: „Proč jste si ty věci nechali ukrást, vy zatracení umouněnci od kotle?“

To Otise namíchlo.

Ukázal na blížící se vůz.

„Ten negr si musel popálit pracky,“ zavrčel. „Rošty byly ještě tak horké, že by je rozumný člověk nikdy nevyndal. Ale ten negr to dokázal. Koukej, má ovázané ruce. Ten si musel nadělat pěkné popáleniny. Prostě jsme nepočítali s tím, že se někdo tak žhavé rošty odváží vzít.“

Po těchto slovech zavolal: „Hej, pojd'te sem! Přineste rošty na palubu! A pak udělejte páru! A rychle, hoďte sebou!“

Bob Blueman vjel s kočárem na molo.

Zasmál se na mě.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se.

Upřeně jsem hleděl na jeho ovázané ruce. Ale pak jsem si zase vzpomněl, jak přišel mně a Chingovi na pomoc, když nás v Mule Creeku chtěli vyřídít chlápkové George Chestera.

Kývl jsem na něj. „Jsi šikula, Bobe,“ zavrčel jsem. „Ty dámy se na tebe můžou kdykoliv spolehnout, že?“

„Tak jest,“ přikývl a mínil to docela vážně.

Už jsem se nestaral o něj ani o lidi Pata Otise, kteří vynášeli z vozu rošty na palubu.

Zadíval jsem se na parník, který zakotvil kousek od nás po proudu.

Na břeh vyšlo přes tucet ozbrojených mužů.

Vedl je George Chester.

George Chester byl tehdy u dražby „Colorado Star“.

Ted' přišel s celou tlupou pistolníků.

Ohlédl jsem se k naší lodi.

Stáli tam muži z mé posádky a byli ozbrojeni. Oba naše kanóny byly připraveny ke střelbě. Byl u nich i Mike Faro, můj kormidelník.

Zůstal jsem tedy na molu.

Z břehu se dívalo pár desítek lidí, většinou našich budoucích cestujících.

George Chester se blížil v čele své skupinky. Pak se ale zastavil a něco zvolal přes rameno. Pak se dal opět do chůze. Přišel na molo a zastavil se tři kroky ode mne.

Viděl jsem, že ho sžírá vnitřní žár.

Nepotřebovali jsme příliš slov. Věděl jsem, že jeho šéf – ne mně dosud neznámý osobně John Barrington – mu dal poslední šanci, aby se osvědčil v boji proti mně.

A tak si obstaral rychlý parník a vydal se za námi. O uvízlý „Morning Sun“ se zřejmě vůbec nestaral.

A ted' byl tedy tady. Dostal nás.

Hrdelním hlasem pronesl:

„Tenkrát v Mule Creeku jsi řekl, že se naše cesty ještě

zkříží. A řekls taky, že bys mi rád vrátil tu nakladačku, cos dostal od mých chlapů. Tak, teď jsem tady, neozbrojený s holými pěstmi. Pojd'!“

Ukázal mi pěsti.

Byl to ohromný chlap a vážil jistě metrák.

Tenkrát v Mule Creek nechal za sebe udělat špinavou práci svoje lidi. Teď byl v takové situaci, že to chtěl se mnou vyřídit sám.

Odepjal jsem si zbrojní pás. A když i s těžkým koltem v pouzdře dopadl na prkna mola, přistoupil ke mně George Chester.

***

Od samého počátku bylo jasné, že mě chce ranami a kopanci zničit. Chtěl sám sobě dokázat, že je silnější, tvrdší a podle svých měřítek lepší chlap než já.

Poté, co jsem ho vyřídil já, to potřeboval.

A tak se choval velice odhodlaně – byl schopen rány snášet, aby je mohl rozdávat.

Zasadil jsem mu na uvítanou několik ran a také jsem několik dostal. Věděl jsem,*že tenhle boj musím dovést do konce, abych zabránil bitvě mezi našimi posádkami.

Až bude ležet zbitý na zemi, nebudou jeho chlapi mít, kdo by jim velel, a odtáhnou s ním pryč. On uvažoval určitě stejně a myslel si, že moje posádka by se beze mne „Colorado Star“ vzdala.

A tak jsme od začátku bojovali jako by skutečně šlo o všechno. Několikrát se o mě pokoušela panika, už jsem nevěřil, že ho dokážu přemoci. Protože snášel i moje nejtvrdsí rány a kopance jako by neměly vůbec účinek.

Možná to bylo moje štěstí, že jsme oba spadli z můstku do řeky a odnesl nás proud. Drželi jsme se v těsném objetí a bylo hned jasné, že jde o to, kdo vydrží pod vodou bez

vzduchu nejdéle, kdo se dokáže co nejdéle potopit. Zůstali jsme pod vodou.

Byl to krutý souboj. Byli jsme do sebe zaklesnuti pažemi a nohama a proud nás hnál po dně řeky, váleli jsme se a kouleli – ale nevynořili se.

Proud nás unášel stále dál. Měl téměř dvojnásobně vyšší rychlost než svižně jdoucí chodec, takže tekł přibližně stejně rychle jako klusající kůň.

Od počátku jsem věděl, že proti jeho medvědí síle neexistuje účinná zbraň.

Chtěl mě utopit a vsadil přitom na to, že je lepším plavcem než já.

Ale já si o sobě myslel opak.

Takže jsme už vlastně ani nebojovali, nýbrž jsme jeden druhého svírali.

Uplynula hrozně dlouhá doba. Věděl jsem, že pod vodou už déle než asi jen minutu nevydržím. A věděl jsem také, že pod vodou člověk nesmí podlehnout panice. Bylo třeba zachovat klid a rozvahu. Za minutu nás proud odnesl jistě nějakou stovku yardů. V ohybu řeky jsme se dostali až do jejího středu. Po téhle první minutě začal pracovat můj pud sebezáchovy a chtěl mě přinutit k tomu, abych něco podnikl pro svou záchranu.

Ale přinutil jsem se ke klidu, k tomu, abych vydržel.

Sevřenými ústy ani nosem jsem zatím nevypustil ani trochu vzduchu. Čekal jsem celou dobu na to, až konečně vyfoukne on. Vždyť přece nemůže zadržovat vzduch věčně.

A pak – připadalo mi to jako věčnost – jsem konečně ucítil zabublání. Ano, vypustil trochu vzduchu. Udělal to dříve než já, už to nemohl déle vydržet.

Náhle začal bojovat. To už jsem věděl, že se ho zmocnila panika. Už nevěřil ve své vítězství pod vodou. Cítil, že mu chybí vzduch. Teď už by dokázal vydržet pod vodou určitě jen pár vteřin.

Chtěl se uvolnit a současně podniknout poslední pokus. Jeho ruce se mi zaklesly do hrdla.

Pokoušel se mne odstrčit od sebe. Ale já jsem se ho pevně držel a opíral jsem se přitom o dno řeky.

Bil se zoufale a čím zoufaleji se rval, tím víc kyslíku v krvi spotřebovával. Už chtěl jistě dávno otevřít ústa a nadechnout se. Ale nenásál by vzduch, ale jen vodu.

I já jsem teď musel vypustit vzduch, ale věděl jsem, že už nevydržím déle než on. Možná by to bylo jen pár sekund, ale o ty teď právě šlo. Určitě pod vodou ze zoufalství otevře ústa.

O chvíličku později jsem pocítil, že se to stalo.

Protože náhle jeho zoufalé pohyby ustaly. Polykal teď vodu, jako by chtěl celý Big Muddy vypít.

Už se mě nedržel.

Prohrál.

Vyrazil jsem k hladině a nahoře jsem se položil zády na hladinu a lapal po dechu. Žil jsem. To, že se můj soupeř patrně utopil, mi ještě pořádně nedošlo. Protože v té chvíli jsem myslel jen na to, že jsem přežil.

Vedle mne se objevil člun. Seděl v něm Mike Faro a jeden ze členů naší posádky. Byl to jeden ze člunů, který byl připevněn ke „Colorado Star“ po stranách. Pro lidi na palubě nebylo problémem uvolnit lano a naskočit, aby mi vyjeli na pomoc.

Vytáhli mne do člunu.

A pak museli pořádně zabrat proti proudu řeky, abychom se zase vrátili ke „Colorado Star“.

Mezitím jsem se už vydýchal a trochu se vzpamatoval.

Ale když jsem se šplhal na palubu parníku, bylo mi zle. Všechno mne bolelo. Zanesli mě do kajuty a položili mě do postele. Přišla Reva a začala mi svlékat mokré věci. Pomáhal jí Mike Faro.

Když pak zjistil, že už jsem jakž takž schopen vnímat,

řekl:

„Nedělej si starosti, Rufusi. Víím, co chceš a co jsi chtěl udělat. Přece jsme o tom mluvili. Jakmile bude mít ‚Colorado Star‘ dost páry, vyrazíme. A tomu malému parníku uděláme kanónem díru pod čárou ponoru, aby nás nemohli pronásledovat. Že jo?“

Jenom jsem přikývl.

Pak jsem usnul – ne, bylo to spíše bezvědomí než obyčejný spánek.

***

Když jsem se probudil, ihned jsem cítil, že „Colorado Star“ pluje po proudu. Loď se chvěla docela jinak, než při plavbě proti proudu. Vedle mě ležela Reva.

Tentokrát jsme byli v mé kajutě a ne v její kabině. Ale jinak bylo všechno jako tenkrát. Namasírovala mě, ošetřila rány a ležela teď vedle mne. Spala. Pocítil jsem to z jejího dechu, který byl klidný a hluboký.

I já jsem zase usnul.

Na dva, tři dny jsem byl naprosto vyřízený.

Zdálo se mi o obrovském pavoukovi, kterému seděla mezi jeho obrovitýma nohama, jimiž po mně neustále sahal, lidská hlava. A stále jsem slyšel Revin úzkostný hlas: „To je John Barrington! To je on! Chce tě zničit, Rufusi! Dej pozor, ať tě nechytí!“

Ten sen se stále a znovu vracel.

Když jsem se pak zase probudil, byl den. Vzpomněl jsem si hned na onen opakující se sen a připadal mi jako nějaká předtucha či varování.

Měl jsem všechno vzdát a prostě loď obrátit?

Ale ještě nikdy v životě jsem se nevzdal. Vždycky jsem vydržel. Někdy jsem přitom prohrál, ale většinou jsem získal.

A tak jsem se ani tentokrát nemohl vzdát.

Opatrně jsem se zvedl. Ačkoliv mě Reva i tentokrát namazala a namasírovala alkoholem, měl jsem svaly ztuhlé a stažené a při každém sebemenším pohybu mě velice bolely.

Ale byl jsem živ. Neutopil jsem se.

A teprve teď jsem pomyslel na George Chestera. Ten zemřel, utopil se a bylo to do jisté míry mým přičiněním.

Říkali mi tady na řece Žralok.

Ale nebyl jsem žádný lupič, žádná krvelačná šelma, která by ztrácela rozum při každém zavětření krve.

Byl jsem jen nebezpečný jako žralok.

To jistě.

Pomalů jsem se začal pohybovat po kajutě a hlavou mi táhly všechny tyto myšlenky. Křeče svalů pomalu ustupovaly a bolesti postupně zmizely.

Otevřely se dveře a vešla Reva. Přinesla podnos s miskou polévky. A z konvice vedle kouřila káva.

„No, takže tobě už je zase hej,“ řekla jen.

Posadili jsme se. Pocítil jsem hlad a to bylo dobré znamení. Nehovořili jsme mnoho. Ale pořád jsme se na sebe dívali.

Teprve za chvíli řekla Reva stroze:

„Máme na palubě dost špatnou společnost, Rufusi. Jsou to lační chlapi, lační po hříších a radovánkách. Jsou jako diví. A také pár ženských, ovšem většinou slušných žen, které byly se svými manželi v Goldlandu. Ale i ty jsou obtěžovány – tedy mužskou částí cestujících. Jestli se z tvojí lodi nemá stát plovoucí Babylón nebo Sodoma a Gomora, budeš muset tvrdě zakročit. Na palubě je i pár nebezpečných pistolníků – hotových vlků z táborových osad na Severu.“

„S těmi si to vyřídím,“ zabručel jsem.

Přikývla a pevně se na mne zadívala.

Pak řekla: „Nebudu už teď jenom nečinně sedět ve svojí kabině jako při plavbě nahoru. Budu držet bank u jednoho ze stolů, kde se hraje Black Jack. Máš něco proti?“

Byla to dost strohá otázka a v očích jsem jí poznal nezvratné odhodlání. Znovu jsem si uvědomil, že je to stejný dobrodruh a lovec štěstí jako já a že jsme takto vlastně spřízněné duše.

A tak jsem přikývl. „Můžeš si najít nejlepší stůl v salónu,“ usmál jsem se. Ale o chvíli později jsem položil otázku:

„Co kdybys vyhrála obrovský balík peněz – řekněme deset tisíc dolarů. Nebo dokonce dvacet tisíc. Co by bylo pak? Co bys udělala? Vedla bys i dál takovýhle život?“

Na chvíli přimhouřila oči. Pak je ale doširoka rozevřela a zadívala se na mne.

„Dojela bych ke své sestře pro své dítě, pro chlapečka. A na západním pobřeží bych si koupila malou farmu. A ráda bych tam žila v klidu a bezpečí a pokusila bych se udělat ze syna pořádného muže.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Matka,“ řekl jsem, „může dát svému synovi mnoho dobrého. Láskou mu může dát spoustu dobrých citů. Ale to není všechno. Z chlapce dokáže vychovat muže zase jenom muž. Ty mu dáš lásku, cit a něžnost. Ale potom ho svěř mně, aby se z něj stal muž, který se mezi ostatními dokáže prosadit. Souhlasíš?“

Zírala na mne.

„To má být nabídka k sňatku, Rufusi Lane?“

„Jasně,“ řekl jsem.

Kriticky se na mne zadívala.

Pak pomalu přikývla. „Hm, to by šlo,“ zamumlala. „Ale měli bychom nejdříve počkat, jak to dopadne s Johnem Barringtonem a tristem, ne?“

Nic jsem už neřekl a začal se oblékat.

Bylo na čase, abych se zase postaral o loď, o posádku a o cestující.

***

Po dva dny a dvě noci ubíhala plavba dobře a urazili jsme pěkný kus cesty. Velmi nám pomohlo, že už dlouho nepršelo a žádná nepohoda nebyla ani nablízku, takže všechny přítoky přiváděly do Missouri jen přiměřené množství vody.

V řece neplavaly žádné vyvrácené stromy. To bychom totiž museli jet mnohem opatrněji a sotva bychom se plavili i po nocích.

Když však nastala třetí noc, museli jsme zakotvit v jednom zálivu. Noc byla totiž záhy temná a černá jak smůla. Počasí se zhoršilo a začalo pršet.

Po proudu budeme moci vyjet až zase ve dne.

Už krátce po večeri, poté, co bylo odneseno nádobí ze stolů v salónu a celá místnost se proměnila v hernu, když se začaly roznášet nápoje a z menšího salónu se po lodi rozzářené spoustou světél začaly linout zvuky hudby – tentokrát nerušený hlukem strojů a pleskavým klapotem hnacích kol, tehdy došlo k první potyčce.

Třeskl výstřel – a já jsem se vydal směrem, odkud jsem ho zaslechl. Když jsem vstoupil do salónu, ještě se ve vzduchu vznášel obláček ze střelného prachu.

Na zemi ležel jakýsi muž a sténal. U něj klečela žena. Byla to jedna z těch žen, které byly se svými muži v Goldlandu a teď se s nimi chtěly vrátit domů. Nebyla nijak zvlášť pěkná. Byla dost zatrpklá, protože roky v Godlandu v těch nejprimitivnějších podmínkách jí zřejmě ubíhaly dvojnásobně rychle.

Ostatní cestující stáli vpravo a vlevo podél stěn. Oba stevardi zřejmě čekali na mne nebo na kormidelníka

Mikeho Faroa. Protože situace byla nebezpečná.

Byla tu skupinka mužů, kteří patřili k chlapíkovi, co stál uprostřed dlouhé místnosti a působil dost vyzývavě a výhruzně.

Hned jsem poznal, že je to pistolník, tvrdý chlap, který prošel divokými městy a osadami na severu Goldlandu a který teď chtěl s revolverem vyzkoušet svoje štěstí na Jihu.

Vyzývavě na mě hleděl.

Podíval jsem se na ženu, která klečela u raněného.

A zeptal jsem se: „Madam, co se stalo?“

Ukázala na pistolníka.

„Dotíral na mě. Muž se mě chtěl zastat. Protože u sebe neměl zbraň, uhodil ho holou pěstí. Za to dostal kulku do ramene. To je mi pěkná loď, kapitáne. Copak si tady neprodejná ženská musí nechat líbit všechno? To jsem si byla tam v Goldlandu, mezi zlatokopy jistější. Ti aspoň ženy svých sousedů nechali na pokoji. Co je tohle za loď?“ Byla vzteklá, zlá a zatrpklá.

Teď jsem tedy věděl, co se přihodilo, a podíval jsem se na muže, který střílel.

Ten se jenom usmíval.

„Snad si se mnou a s mými lidmi nechcete něco začít, kapitáne?“ Zeptal se.

Byl jsem v bryndě.

Kdybych teď neukázal, kdo je tady pánem, převzala by velení na lodi tahle čeládka, jak to byla určitě zvyklá dělávat v osadách nebo městečkách v Goldlandu.

Pár okamžiků se tedy situace na lodi vyhroutil na ostří nože. A tak jsem se ne zrovna přívětivě usmál a naznačil mu, že bude zle. Kolt jsem měl nízko pod pasem.

Řekl jsem: „Ven z mojí lodi! Seskoč prostě z paluby a plav ke břehu.

Vypadni! Dělej, nebo...”

Víc jsem neřekl.

Protože při „nebo“ jsem přiložil dlaň na pažbu svého revolveru.

A ten blázen sáhnul po zbraní. Ano, přímo po ní chmatnul, protože to byl pistolník, který jakoukoliv výzvu k boji přijal.

Dostal jsem ho. Byl mnohem pomalejší než já. Zasáhl jsem jej doprostřed břicha a jemu vypadnul revolver. Sesul se na kolena a vkleče zemřel.

S dýmícím koltem v ruce jsem očekával další protivníky.

Ale jeho přátelé a kumpáni, kteří se na mne předtím dívali stejně nadřazeně a vyzývavě jako on, se zarazili uprostřed pohybu ke zbraním.

Ostatní cestující už ovšem leželi podél stěn nebo se krčili pod stoly.

Dvěma dalšími vchody vešli do salónu Mike Faro a lodník s brokovnicemi.

Mike Faro se chraptivě zeptal: „Chce ještě někdo slíznout?“

Ale nikdo se neozval.

Ukázal jsem na čtyři chlápky. „Hej, ty! I ty tam! A vy dva taky! Okamžitě opusťte palubu. Vezměte ho s sebou. Rychle, pohyb a odneste si ho s sebou na břeh. Protože zřejmě patříte k sobě. Zmizte!“

Nechtěli.

Ale neměli už šanci.

Skoro se zalkli hněvem. Zatímco skrz zatnuté zuby kleli a neochotně poslechli, obrátil jsem se k ostatním cestujícím:

„Kdo na mé lodi začne s potyčkou, opustí palubu, ať budeme kdekoliv. Rozuměli jste? Nestrpím na lodi násilí!“

Po těchto slovech jsem vyšel ven na palubu, zastavil jsem se u prkna, které vedlo na břeh a po němž teď

mrtvého vynášeli jeho kumpáni. Zvolal jsem za nimi: „Jestli nás budete otravovat ještě z břehu, budeme na vás střílet ze šrapnelů.“

Neodpověděli nic. Ale když pak zmizeli ve tmě křovin a stromů, začali křičet a proklínali mě i loď. Začali také střílet z revolverů a my se museli krýt.

Záblesky jejich zbraní je ovšem prozrazovaly.

Na horní palubě mezitím vystřelily oba naše kanóny. A náhle bylo ticho. Slyšeli jsme jak chlapi na břehu s nadávkami utíkali pryč. Bylo po všem.

Přišel ke mně Mike Faro.

„To byla zatracená banda,“ řekl. „Ti by pořád zkoušeli, jak daleko až ' můžou zajít. Neměl jsi na vybranou.“

Přikývl jsem, ale pořád jsem měl onen pocit hořkosti, který má člověk, když nemá na vybranou a musí na sebe vzít úděl, se kterým mu nikdo jiný nemůže pomoci.

Sel jsem za Revou.

Stála nahoře před dveřmi kajuty.

„Víš,“ řekl jsem zastřeným hlasem, „i já bych rád v klidu žil na malé farmičce na západním pobřeží, pěstoval broskve a díval se na Pacifik. K čertu, i já bych moc rád! Začínám se nějak měnit!“

***

V následujících dnech jsme bez potíží pluli v dešti a bouřkách dolů po Big Muddy. Za tmavých nocí jsme ovšem museli kotvit v zálivech.

Reva sedávala každou noc a občas i přes den u svého hracího stolu a rozdávala karty na Black Jacka. Zlatokopové se přímo hrnuli k jejímu stolu, protože to byla krásná žena. Chtěli si ji prohlížet, slyšet její hlas, kochat se jejím úsměvem.

I dolarová Nancy a její děvčata dělaly nahoře v salónu

dobré obchody.

Blížili jsme se do Yanktonu.

A mezi Yanktonem a ostrovy, mezi jejichž průlivy pádila řeka jako zběsilá, tam jsme museli počítat s „Morning Sun“ a jeho kapitánem Tomem McQuenem.

Myslel jsem na něj a na „Morning Sun“ stále častěji.

Jestlipak už se dostali z uvíznutí v písku?

Nebo tam pořád ještě parník vazel?

Bylo deštivé dopoledne, když jsme zahlédli, jak se před námi „Morning Sun“ docela náhle objevil. Plul proti nám. Tom McQuene tedy loď zase dostal na vodu a jistě se postaral o dostatečné zásoby dříví. On i jeho posádka udělali za dva týdny kus ohromné práce. Teď nám jeli vstříc.

Tom McQuene jistě doufal, že mě zastihne nahoře u Fort Bentonu. To, že jsem se teď k němu blížil, pro něj muselo být přímo radostným překvapením.

Zřejmě teď ve své kormidelnické budce zajásal.

Co udělá?

Lodě se k sobě rychle přibližovaly. Silné poryvy deště způsobily, že jsme jeden druhého zahlédli a poznali dost pozdě.

Ale on nasměroval „Morning Sun“ šikmo proti proudu k našemu „Colorado Star“. Chtěl do nás narazit.

Dal jsem příkaz, aby stroje běžely plnou parou. Dole ve strojovně to přímo burácelo. Přitom jsem zakřičel: „Obsadte střílny! Připravte kanóny.“

Hnací kola našeho parníku se teď rozběhla dvojnásobnou rychlostí než předtím. S pomocí proudu řeky jsme byli mnohem rychlejší než „Morning Sun“.

Ale srážce s ním jsme unikli jen o kousek.

Naštěstí nebyli v tomhle mizerném počasí na palubě žádní cestující. Jinak by asi vypukla panika.

„Morning Sun“ těsně minul naši zád'. A pak se v proudu

otočil. Místa tu bylo dost, protože Big Muddy byl v těchto místech široký téměř půl míle. Takže „Morning Sun“ se mohl otočit téměř na místě, když jeho hnací kola běžela v protipohybu.

Bylo jasné, že nás brzy dožene.

Měl jsem se pustit do závodu s druhým parníkem a mít ho neustále jako hnacího psa za zády?

I já jsem tedy obrátil loď a jel vstříc „Morning Sun“.

Zavolal jsem z kormidelnické budky na palubu: „Hej, Murphy, tys přece tvrdil, že dokážeš kdekomu sestřelit z hlavy klobouk!“

„Jasně, kapitáne!“ zakřičel Bill Murphy nahoru. „Byl jsem nejlepší dělostřelec konfедераční armády!“

„Tak odstřel té lodi před námi lopatkové kolo!“ zařval jsem dolů.

Bill Murphy a dva jeho kanonýři nadšeně zajásali.

A pak se dali do díla. Zatímco jsem držel naši loď přesně v úrovni „Morning Sun“, oni začali chystat děla a neustále korigovali zamíření.

Naše parníky „letěly“ proti sobě přesně jako dva berani, kteří se chtějí srazit hlavami.

„Morning Sun“ jel po proudu a měl rychlost jistě vyšší než dvanáct mil, možná dokonce patnáct.

My jsme jeli s „Colorado Star“ plnou parou proti proudu. Naše rychlost byla tak osm, devět mil.

Muselo by dojít k ohromné srážce, která by zničila obě lodi. Většinou totiž při takových srážkách explodovaly i kotle.

Když jsme byli od sebe asi padesát yardů, ozval se na palubě pod kormidelnickou boudou kanón.

Viděl jsem, jak střela pronikla krytem lopatkového kola. A protože kolo na druhé straně běželo dál na plné obrátky, „Morning Sun“ se doslova strhl na místě.

Točil by se pravděpodobně stále dokola až do té doby,

dokud by i druhé kolo nezastavili – ale viděl jsem, zatímco jsme s „Colorado Star“ jeli proti proudu, že „Morning Sun“ najel na mělčinu a ihned uvízl.

Obrátil jsem naši loď a vydali jsme se zase zpět po proudu. Muži naší posádky i cestující nadšeně jásalí a pokřikovali. Cestující zřejmě považovali „Morning Sun“ za pirátskou loď, proti níž jsme se úspěšně ubránili.

Všichni cestující totiž měli u sebe svou zlatokopeckou kořist, takže na palubě bylo jistě několik stovek kilogramů zlata.

Kapitán Tom McQuene vystoupil z kormidelnické budky. Hrozil oběma pěstmi a cosi křičel. Ale v hluku jásajících hlasů jsem nic neslyšel. Brzy jsem loď nasměroval do jednoho z úzkých průlivů mezi ostrůvky. Musel jsem se teď plně soustředit.

Protože byla-li obtížná plavba nahoru – proti mohutnému proudu, bylo stejně těžké udržet loď i nyní ve správném směru.

Musel jsem brzy nechat přepnout lopatkové kola na zpětný chod, abychom byli pomalejší než proud.

Kdosi vstoupil do kormidelnické budky.

Letmo jsem se podíval stranou.

Byla to Reva. Stála vedle mne a nic neříkala.

Pochopil jsem, že mi chtěla dát najevo, že je ochotna po mém boku jet kamkoli, třeba i do horoucích pekel.

***

Když jsme dojeli ke skládce dřeva u ústí Mule Creeku, téměř žádné dříví tam už nebylo.

Co jsme si tehdy s sebou nemohli vzít na loď, rozkradli mezitím jiní. Nebyl tady totiž už nikdo, kdo by tomu mohl zabránit. Našli jsme už jen pár plných košů, které jsme dopravili kladkou na palubu.

Pak jsme jeli dál.

Věděl jsem totiž, kde budeme moci dostat dříví a kde se budeme moci na dva tři dny ukrýt, aby byla naše loď ještě před Saint Louis zase připravena k plavbě proti proudu do Montany.

Věděl jsem o malé loděnici a skládce na jednom přítoku těsně za ústím Osage-River. Odtamtud už to s pomocí proudu nebylo do Saint Louis ani šest hodin k místu, kde se Big Muddy vléval do Mississippi.

***

Do Saint Louis jsme dorazili za dosti temné noci a přistáli jsme trochu stranou od menšího mola.

Moje loď byla připravena ke zpáteční plavbě – nebo k útěku do Montany.

Naložili jsme dříví a potřebovali jsme dva dny k vyhasnutí ohně, vyčištění kotlů a znovu k získání potřebného množství páry.

Cestující byli dost rozmrzelí, když museli vysednout tak daleko před Saint Louis. Odtud totiž nebylo do města téměř žádné dopravní spojení.

Nedělal jsem si nic ze všeho toho nadávání a klení a zdržoval jsem se stále u kormidla. Odtamtud – z dost velké výšky, jsem viděl mnoho světél velikého přístavního města na řece.

Stýkaly se tady dva největší veletoky kontinentu. Všude kotvily u osvětlených mol lodě. Na silnici podél břehu bylo rušno a živo. Saint Louis bylo už téměř metropolí, centrem tohoto kraje, odkud se do všech směrů rozbíhaly cesty.

A tady působil podle pokynů syndikátu jistý John Barrington, který dal svým chlapíkům příkaz, aby zničili mou „Madybell“, protože jsem se nechtěl podvolit.

Ještě jsem s ním nezúčtoval.

A chtěl jsem začít s Revou nový život. Nechtěl jsem, aby se v budoucnu už čehokoliv bála.

Přišla ke mně nahoru do kormidelnické budky a stoupla si vedle mne jako v posledních dnech a nocích už tolikrát, když jsem řídil loď. Bylo to vždycky ohromně fajn, být tak spolu u kormidla. A já měl pokaždé pocit, jako by ji to velice uspokojovalo, že se takto symbolicky svěruje do mé péče.

Svou přítomností mi vždy dávala pocit, že řídím nejen loď, ale i náš život – a proto jsem nesl odpovědnost za nás oba.

Když tak vedle mne nehnutě chvíli stála, zeptal jsem se jí: „Kde je dům, ve kterém sídlí John Barrington? Bydlí tady přece – ne?“

Přikývla.

Pak ukázala na malý kopec, z něhož zářila světla velikého domu. Bylo to vynikající místo. Z toho domu bylo možné přehlédnout celý přístav a ústí Missouri do Mississippi. Kdo žil tam nahoře, musel se cítit jako král, který přehlíží celou svou zem.

„Tam je to,“ řekla Reva.

A po chvilce mlčení dodala: „Je to velké stavení s parkem. V tom parku běhají po nocích psi. Roztrhali by i mě, kdybych vyšla z domu. Rufusi, měli bychom hned odrazit a utéci. Nebude trvat dlouho a dozví se, že tady zakotvil ‚Colorado Star‘. Dozví se všechno. Pojďme, Rufusi! Stejně nás dá pronásledovat a jsou daleko rychlejší lodě než ‚Colorado Star‘. Vyrazme, Rufusi!“

Ano, měla strach.

Ale já jsem zavrtěl hlavou.

„Jdu za ním,“ řekl jsem. „A proti hlídacím psům je jednoduchá pomoc.“

Vzal jsem Revu do náruče, políbil jsem ji, pak jsem ji

pustil a sešplhal dolů.

U dolního konce sestupu čekal už Mike Faro na moje pokyny.

„Půjdeš za panem Barringtonem se mnou?“ zeptal jsem se.

„Jistě,“ řekl hned. „Jen my dva?“

„Ne, vezmeme s sebou ještě lodníka a Chinga – bývalého piráta,“ řekl jsem. „A k tomu budeme potřebovat ještě rychlý vůz a pár fen, co se hárají. To všechno si musíme opatřit zatraceně rychle. Nedaleko odtud je psinec městského rasa. Tam bude v klecích jistě dost fen, které potřebujeme. Pošli tam naše lidi. A ten kočár musí být lehký a rychlý. Tak do toho!“

Sestoupili jsme na kajutovou palubu,

Tam stála dolarová Nancy Brownová.

„Hej,“ řekla, „kdy zase vyrazíme? Chceš tady snad zkejsnout, aby nás našli lidi s trastu, aby nás o všechno obrali a ještě nás vytrestali za neposlušnost?“

Tvrdě jsem se zasmál. „Byl to tvůj nápad, Nancy, zůstat na palubě,“ řekl jsem. „A jestli chceš, můžete z lodě klidně odejít. Jenom rošty do ohnišť si tentokrát nebudete moct schovat, abyste mě mohly vydírat. A říkám ti na rovinu, zlato, že to tentokrát bude pěkně nebezpečná cesta. Měla bys se svýma holkama zmizet na východ. A...“

„Ne,“ přerušila mě. „Chceme ještě jednu cestu...“

„Nebudu s sebou brát tentokrát žádné cestující,“ přerušil jsem ji teď já. „Na palubě si už tentokrát nic nevyděláte.“

„Tak potom chceme zpátky do Goldlandu,“ řekla.

Nechal jsem ji být. Protože jsem věděl, že nemá smysl se s ní hádat. Chtěla se svými holkami za každou cenu ještě udělat dobrý obchod a byla ochotna proto riskovat mnohé.

Kdyby zůstaly na pár měsíců v Goldlandu, mohlo by se

jim to povést. Ale co mi bylo po tom?

Vydíraly mě a byly na palubě na své vlastní nebezpečí.

***

Asi o necelou hodinku později jsme už jeli v lehkém kočáře – kromě mne jel ještě Mike Faro, náš lodník a Ching.

A dále jsme s sebou ještě měly tři háravé feny. Všechny byly naprosto neurčité rasy, ale byly dost velké a ke „svedení“ hlídacích psů se určitě výborně hodily.

Řídil jsem spřežení brzy ulicemi a cestami města. Směr jsem si dobře zapamatoval z kormidelnického můstku „Colorado Star“. A tak jsme se za necelou půlhodinku dostali na úpatí onoho kopce, na němž zářil spoustou světél onen veliký dům.

Byla už téměř půlnoc.

Sjeli jsme z cesty a nechali kočár za stromy a dál jsme pokračovali pěšky.

Brzy jsme narazili na plot. A za chvíli se ozvalo zavrčení psa. Brzy se „také ukázal. Pak přiběhl druhý – a třetí. Vztekle se rozštěkali. Zvedli jsme naše tři feny a pustili je za plotem na zem. Hned se daly poděšeně na útěk – a hlídací psi zapomněli rázem na nás a s vytím se rozeběhli za nimi. Přiběhli ještě další psi. Sbíhali se ze všech směrů. Muselo jich být na tucet.

Ještě než se mohli rozštěkat na nás, zavětrili pach fen. A i oni se jako zběsilí vydali po jejich stopách.

Jejich instinkt byl silnější než drezúra.

Mike Faro se vedle mě tiše rozesmál.

„Tady vidíš, že když jde o půvaby krásků, ztrácejí rozum nejenom chlapi. Ani psi nejsou jiní, checheche!“

I Ching se rozesmál, ačkoliv rozuměl naší řeči jen málo. Ale došlo mu, co měl Mike Faro na mysli.

Náš lodník zůstal u vozu. Protože tento kočár byl pro náš útěk velice důležitý.

Přešplhali jsme přes plot a vydali jsme se na cestu.

Chtěl jsem se dostat k Johnu Barringtonovi. Byl jsem na něj nažhavený. Ale byl tady vůbec?

Nebyl už třeba na některé ze svých lodí cestou proti proudu, aby našel Revu a mě? Protože zatím se už jistě dozvěděl, co jsem u Mule Creeku u skladiště udělal s jeho „Morning Sun“.

Nemohl jsem si tedy být jist, že tady Johna Barringtona zastihnu. A přesto jsem jaksi instinktivně tušil, že jsem mu nablízku a že se mu blížím čím dál víc.

Cítil jsem jak dokonce i přes tlusté stěny prostupuje fluidum nebezpečí, nepřítele, protivníka.

Těsně vedle velkého domu byl ještě jeden menší. Tady jistě bydleli sluhové a pravděpodobně i hlídači celé usedlosti.

Kdesi ve velkém parku začali rámusit psi. Smečka se zřejmě prala o feny. Byl to ohromný hluk.

Z čeledníku vyšlí dva muži. Neviděli nás, protože jsme si zatím našli dobrý úkryt.

Jeden z chlapíků škaredě zaklel a zavolal: „Jube, vezmen si brokovnice! To už musí být něco, že jsou ty bestie tak rozzuřené! Musíme se tam mrknout!“

Druhý muž zmizel ještě jednou v domku a rychle se zase vrátil se dvěma brokovnicemi. Jednu hodil prvnímu a pak se oba rozběhli ve směru, odkud přicházelo štěkání psů.

Obrátil jsem se k Mikemu Farovi a Chingovi.

„Vy zůstanete venku,“ řekl jsem. „Budete hlídat ústupovou cestu.“

Po těchto slovech jsem se vydal k velkému domu.

Nezkoušel jsem to hned u velkého portálu, ale vyšplhal jsem se podél jednoho z vedlejších sloupků, po němž se pnulo víno.

Nahoře byl obrovský balkón. Dveře byly otevřené. Vpadl jsem do ložnice. Ale ve velké dvojposteli neležel nikdo. Pokoj byl prázdný.

V dopadajícím svitu měsíce jsem viděl, že to je nádherná místnost. Hned mi bylo jasné, že to může být jediné ložnice pána domu.

Na chvíli jsem si uvědomil, že jednu dobu v této posteli lehávala i Reva.

Polilo mě horko a vztekle jsem si pomyslel, že tady jí ten lump udělal dítě. A potom nechal dítě unést, aby mu i dál byla po vůli. Och, co je to za lotra!

Vydal jsem se ke dveřím, opatrně jsem je otevřel a vyklouzl jsem ven na chodbu, kterou osvětlovaly dvě lampy.

Dolů vedly mramorové schody.

V přízemí byla velká obytná hala, odkud se vcházelo do velké pracovny. Koberce způsobily, že jsem kráčel naprosto neslyšně.

A když jsem vstoupil z haly do pracovny, konečně jsem jej spatřil. Ano, musel to být John Barrington.

Och, vypadal skutečně skvěle. Blondák, modrooký, perfektně stavěný. Na první pohled nádherný exemplář mužské krásy.

Chápal jsem Revu, že se do něj tehdy zbláznila.

Na tohoto muže letěla jistě spousta žen.

Nevyzařovala z něj totiž změkčilá krása, ale odvážná mužnost. Byl určitě nebezpečný jako dravec.

Stál ke mně pravým bokem, protože se díval na mapu, která byla umístěna na stěně. Mapa zobrazovala průběh velkých řek.

Byla to takříkajíc mapa generálního štábu syndikátu. Protože všude byly zapíchnuty praporky, které zřejmě měly svůj význam.

Náhle ke mně obrátil obličej.

Bylo vyloučeno, aby mne slyšel.

Vycítil mě instinktivně.

Pár vteřin jsme na sebe zírali.

Pak na mne kývl a řekl: „Rufus Lane, muž, kterého přezdívalí ‚Žralok‘, že?“

„Správně,“ řekl jsem.

Přistoupil blíž a já si všiml, jak lehce pohybuje svým mohutným tělem – úplně jako lev. Ano, byl mohutný, ale bez jediného přebytečného gramu živé váhy. Měl pěkně vytrénovanou postavu. Takže se udržoval v kondici tělesným cvičením. Když přišel blíž, řekl: „Lane, vím toho o vás strašně moc. I když jsem za vámi poslal pár lodí, bylo mi stále více jasné, že jednou zase přijedete sem, že se vám podaří všem pronásledovatelům upláchnout. Reva je ještě pořád s vámi, že? Ve Fort Bentonu nevystoupila. Je pořád ještě na palubě ‚Colorado Star‘?“

Přikývl jsem a zadíval jsem se mu do jeho zářivě modrých očí. Stáli jsme od sebe na dosah ruky.

Usmál se, ale byl to krutý úsměv, spíše předzvěst smrti než přívětivé gesto.

Pomalu pronesl: „Způsobil jste mi spoustu nepříjemností, Lane. Poté, co shořela vaše ‚Madybell‘, jste se do toho pořádně obul. Dokonale jste vyplenil náš trezor v kanceláři dole v přístavu. Přes náš odpor jste vydražil za pakatel ‚Colorado Star‘, který má několikanásobně vyšší cenu. Nadělal jste problémy ‚Morning Sun‘ u Mule Creeku...“

„S tím už je konec,“ přerušil jsem ho. „Napadli nás, když jsme se vraceli. Musel jsem jim odstřelit lopatkové kolo. S tou lodí je konec. Uvázla i tentokrát na mělčině. A i ten malý, rychlý parník, který nás dohnal u Fort Bentonu, utrpěl jisté škody. Ano, pane Barringtone, potom, co jste nechal podpálit moji loď, protože jsem nechtěl přistoupit k syndikátu, jste jaksi se mnou neměl úspěch. A to platí i v

té věci s Revou. Přišel jsem, abych s vámi zúčtoval.“

Přikývl.

„Ano, tak jsem si to také myslel,“ řekl naprosto klidně. „Čím víc jsem toho o vás slyšel, čím víc jsem toho o vás věděl, tím více sílilo moje přesvědčení, že to dopadne takhle.“

Poté, co to řekl, zapracovala jeho pěst. Vzlétla zespoda až do výšky mé hlavy.

Měl jsem ovšem dobré reflexy. Ucuknul jsem hlavou. Pěst mě jen šmírla přes ucho. Ale i to bylo bolestivé.

Měl jsem to ucho ještě vůbec?

Jeho druhá pěst udeřila vzápětí.

Zasáhl mě doprostřed obličeje a nosní chrupavka se s třesknutím zlomila. Ztratil jsem rovnováhu, dopadl těžce na záda a zvedl nohy do výšky.

Na chvíli mě zachvátila panika.

Ne, na měkkém koberci jsem nemohl zůstat ležet. Musel jsem bojovat.

Zatraceně, copak jsem nepřišel, abych si to s ním rozdal, abych ho v boji muže proti muži vyřídil?

Takže jsem musel bojovat.

Přiblížil se ke mně z boku a kopl mě do žeber.

Převalil jsem se, abych unikl dalším jeho kopancům.

A pak jsem náhle oběma rukama chytil jeho nohu.

To bylo štěstí, protože jsem sáhl dočista naslepo.

Ale teď jsem mu držel nohu za patu a za špičku. Znovu jsem se překulil a celým tělem se opřel do jeho nohy.

S výkřikem upadl.

A pak cosi křuplo v jeho noze. Jasně jsem to cítil. Něco jsem mu vykloubil nebo zlomil.

Teď jsem se zvedl s výkřikem já. Nemohl jsem v sobě ten pocit vítězství potlačit. Ještě před chvilkou jsem vypadal jako poražený. Ale teď jsem ho dostal. Tím jsem si byl jist. Ačkoliv mi z nosu crčela krev a napůl utržené ucho

mě děsně bolelo, zvítězil jsem. Protože Barrington už jednou nohou nevládl.

Chtěl vstát, ale noha ho neposlouchala. A já stál před ním a měl jsem ho v hrsti.

Ted' jsem ho mohl vyřídit. Udělal jsem to bez milosti.

Neměl už šanci, ani tu nejmenší.

Kolt, který jsem měl v pouzdře, když jsem vstoupil, jsem kdesi ztratil. Ležel kdesi pod křesly nebo jinými kusy nábytku. Ale zbraň bych určitě beztak nepoužil

Poháněl mě jakýsi zvířecí pud, abych ho dorazil pěstmi a kopanci. On tak začal, takže s tím musel počítat.

A dostal to zpátky i s úroky.

Byl pro mne ztělesněním násilné moci.

A já v těch chvílích určitě nebyl při smyslech, nýbrž v jakémisi poblouznění.

Ale pak za mnou třeskla brokovnice.

A protože jsem dostal do zad oba náboje, zapotácel jsem se a padl dopředu přes Barringtonovo nehybně ležící tělo.

Když se na zemi převálil a podíval se na střelce, zahlédl jsem starého černocho.

Byl to snad sluha nebo kuchař.

Přišel a stál tady v noční košili a ještě držel v rukou kouřící brokovnici.

Postavil jsem se znovu a bylo mi jasné, že brokové náboje musely být dost slabé. Protože s pořádnými náboji by mě ten černoch rozsekal na maděru. Ale tohle byly zřejmě jen broky na zajíce.

Jenže já měl všechny v zádech. A určitě se mi řinula krev z mnoha malých ran.

Když jsem se pohnul, vyrazil náhle starý černoch ječivý výkřik a dal se na útěk. Přitom zahodil svoji flintu.

Zastavil jsem se a zavrával.

Věděl jsem, že musím zmizet.

Ztratil jsem hodně krve, byl jsem unavený, vyčerpaný a měl jsem strašné bolesti.

Ještě jednou jsem se podíval na Barringtona.

Ten se nehýbal. Měl jsem ho konečně zabít?

Kdybych ho nechal naživu, nedal by pokoj, dokud by nezabil on mě.

Ale nedokázal jsem ho zabít. Byl bezbranný. Vraždit jsem ksakru nedokázal.

Já blázen jsem ho nechal žít a odešel jsem.

Když jsem otvíral vrata zevnitř, stáli venku Mike Faro a Ching.

Zaslechli výstřely z pušky.

„Pomozte mi,“ zasténal jsem a podlomila se mi kolena.

Přiskočili a vzali mě mezi sebe.

Pak jsme se vydali na cestu k vozu.

Štěkot psů se blížil.

Oběma hlídačům se podařilo dostat psy zase pod kontrolu.

Museli jsme si velice pospíšet.

***

Jak jsem se dostal zpátky na palubu, na to jsem si po procitnutí nedokázal vzpomenout. Moji chlapi to každopádně se mnou jaksi zvládli.

Probudil jsem se, až když mi tahali broky ze zad.

Protože jsem přitom musel ležet na břicho, šíleně mě při tom bolela žebra. Protože nejméně dvě, tři mi Barrington kopanci pohmoždil nebo dokonce nalomil.

Moc rád bych si byl lehnul na záda, ale nešlo to, protože mi vytahovali kulky. Museli přitom rány jemně naříznout a broky vytáhnout pinzetou. Byla to pěkně krvavá prácička.

Ale neměli jinou možnost.

Občas nalili do ran nebo na rány alkohol.

Hlavní slovo měla Reva. Ching a stevard jí jen pomáhali.

„Colorado Star“ jel plnou parou opět proti proudu. Přesto, že mi bylo mizerně, poznal jsem to z chvění lodi.

Ano, pluli jsme proti proudu, takže jsme byli na útěku.

Měl jsem zaťaté zuby, abych neřval bolestí, a přitom jsem se sám sebe ptal, kdy nás asi pronásledovatelé dostihnou.

Reva si všimla, že jsem opět při vědomí, a řekla: „Rufusi, to všechno musí být. Našli do tebe pěkných pár kousků olova a kdyby se jenom jediná z těch všech ran zanítila, pak...“

Nepokračovala. Zřejmě se musela zase soustředit na další ránu a kulku, která v ní vězela.

Šíleně to bolelo, když tu zatracenou věcičku vytahovala. A pak jsem zaslechl, jak cinkla na mističku.

„Číslo sedmnáct“, řekla Reva zlostně.

Pak se zeptala: „Aspoň se to vyplatilo? Zabil jsi toho lumpa? Musel to být děsný souboj. Je mrtvý?“

Věděl jsem, koho má na mysli: „Barringtona, Johna Barringtona, otce jejího dítěte, kterého nenáviděla, protože stavěl zájmy syndikátu výš, než blaho jejich dítěte a než jejich oboustranné štěstí.

Nejraději bych neodpověděl.

Ale pak jsem bolestně zaskučel: „Když jsem odcházel, nehýbal se už. Ležel na zemi, byl poražen a už se nemohl bít dál... Au, myslím, že jsem ho nezabil. Ale zmlátil jsem ho. Zatraceně, to byl souboj. Dostal jsem ho.“

„Takže tys ho nechal naživu,“ zamumlala a na chvíli se zarazila. Pak ale tvrdě řekla: „Takže všechno bylo zbytečné, všechno. Teď už bude chtít jenom tvoji smrt. Bude nás pronásledovat, seč mu budou síly stačit. Vůbec bych se nedivila, kdyby se za námi vydalo hned několik

lodí.. Rufusi, to teď bude závod proti proudu Big Muddy.“

Když to řekla, pochopil jsem, jak je jí všechno jasné.

Ano, bude to závod.

„Colorado Star“ od nynějška bude štván, jako zajíc smečkou psů.

Ale copak jsem byl nějaký zajíc?

Copak mi nepřezdívali „Žralok“?

Óch, já měl velice ostré zuby.

***

Za tři dny jsem už zase byl na nohou a mohl jsem alespoň na pár hodin vystřídat Mikeho Faroa a našeho lodníka u kormidla. Ale byl jsem pořád ještě zesláblý.

Dnem i nocí jsme jeli plnou parou proti proudu a neustále jsme sledovali řeku za sebou.

Ale bylo to těžké, dohnat nás.

„Colorado Star“ byl silný a rychlý parník. Neměli jsme žádný náklad. Kromě posádky byla na palubě už jen dolarová Nancy Brownová a její holky. Naší jedinou zátěží byly zásoby dříví, ale těch rychle ubývalo, protože jsme neustále jeli plnou parou.

Neustále jsem se snažil propočíst, za jak dlouho dokázal John Barrington zorganizovat naše pronásledování a jak rychlá by musela být jeho loď, aby nás dostal.

Uběhly pak další tři dny – a my už urazili víc než devět set mil proti proudu Big Muddy – když jsme zahlédli sloup kouře. Ano, za námi se proti proudu valilo několik lodí. To mohli být jen pronásledovatelé. Protože žádný kapitán by bezdůvodně nenechal loď jet plnou parou. Nejenže se přitom rychle tenčily zásoby dříví, ale znamenalo to navíc i nebezpečí pro kotle.

Protože aby nás dohnali, určitě vypnuli přetlakové ventily, takže přetlak vypouštěli až mnohem později. Toho

přetlaku bylo zapotřebí, aby se lopatková kola točila ještě rychleji. Museli to být pronásledovatelé, o tom nebylo pochyb.

Protože už se brzy stmívalo, nepozorovali jsme dým dlouho. Opět jsme dorazili k ostrůvkům s průlivy, jimiž proudila voda nesmírně dravě a které se staly osudnými „Morning Sun“, když tehdy neměl dost dříví.

Tentokrát jsme tudy museli proplout v noci.

A tato noc – to nám bylo jasné – bude pěkně tmavá.

Musel jsem dokázat přímo mistrovský kousek.

Ale co jiného nám zbývalo?

Museli jsme dál i přes temnou noc.

Protože když se toho neodváží naši pronásledovatelé, mohli jsme získat zase pár hodin náskok a nabrat v Yanktonu dříví, aniž by nás dohonili. A i naši pronásledovatelé museli brzo někde zakotvit, aby doplnili zásoby paliva – tím by se náš náskok ještě zvýšil.

Než by nás opět dohnali, byli bychom už pěkně daleko na Horní Missouri.

A tam bych té bandě ukázal pár pěkných kousků.

No, uvidíme.

Vzal jsem kormidlo „Colorado Star“.

Mike Faro stál u pravého okénka kormidelnické kabiny.

Zahvízdal jsem na našeho lodníka, aby se postavil k okénku na levoboku. Oba muži mi museli pomáhat, protože jsme se v nebezpečných místech mezi ostrůvky mohli orientovat pouze podle nejasných siluet skalních výčnělků, které se rýsovaly proti jen o málo jasnějšímu nebi.

Lodník se tiše zasmál, když vstoupil k nám do kabiny.

„Proč se směješ,“ zeptal se ho Mike Faro zamračeně. „Snad nejsi namazaný, Franky?“

„Ne,“ zněla odpověď. „Jenom jsem se před chvilkou mrkl do salónu. A tam klečela na zemi dolarová Nancy se

svými andílky. Modlily se, jo, slyšíte dobře, modlily se. Jsou teď najednou náramně zbožné a...”

„Co je na tom špatného?“ zeptal jsem se mrzutě.

Vpředu na kýlu „Colorado Star“ byla zapálena velká karbidová lampa. Alespoň trochu nám měla pomoci.

Zahvízdnul jsem dolů do strojovny. Hadicí zazněl nazpátek do kabiny hlas Pata Otise. Zvolal jsem do náustku hadice:

„Teď ukaž, jestli jsou ty tvoje stroje k něčemu. Musíme přes průlivy.“

„To je tedy dílo!“ zaznělo chraptivě nazpátek.

Mika a Franky se rozesmáli.

A pak jsem zamířil s „Colorado Star“ do prvního ústí.

Plavba se ihned zpomalila. Proud se opřel vpředu do kýlu tak, že by se loď zkřížila a stala se neovladatelnou. Zabránila tomu jen mohutná síla páry.

Jenže já už jsem jel průlivy mnohokrát. A dokážu to i teď.

***

Ano, milý čtenáři mého příběhu, té tmavé noci jsme to dokázali. Projeli jsme a když se rozednilo, zakotvili jsme u skladiště dříví u Yanktonu. Velice jsme spěchali. Pomáhaly dokonce i holky dolarové Nancy. Už neměly oblečené parádní šatečky, ale byly v pracovním – v kalhotách a blůzách.

A s muži z posádky se snášely jako sestry s bratry.

Při nakládání dříví pomáhala i Reva. Všichni jsme totiž věděli, že jde o minuty. Kdybychom od mola skladiště nedokázali odrazit dříve, než přijedou naši pronásledovatelé, byli bychom ztraceni.

Ale svedli jsme to. Bylo pozdě odpoledne, když jsme odrazili a vpluli do proudu. Nejraději bych byl všechno

zbylé dříví naházel do řeky, ale museli jsme být rádi, že jsme vůbec stihli naložit, co se dalo.

Protože skladiště patřilo trastu. Jen díky dvěma našim kanónům namířeným neustále na skladiště, jsme přiměli strážce k tomu, aby nám dříví prodal.

Opět jsme tedy pluli proti proudu. Do Fort Benton to bylo ještě dva a půl tisíce mil.

***

Na Revu jsem neměl v těch dnech a nocích skoro vůbec čas. Mike Faro a já jsme se každých šest hodin střídali u kormidla. A řeka byla stále nebezpečnější. Tam nahoře na severu musel být pěkný nečas. Viděli jsme, jak se voda zakalila. A také značně stoupla hladina. Po vodě se valily stromy, keře a části dřevěných pltí.

Tyto silné kmeny stromů byly největším nebezpečím. Kdyby „Colorado Star“ narazil na takovýto kmen, vznikla by trhлина a brzy nato by šla loď ke dnu.

Potkali jsme několik nákladních člunů a i pár parníků, které nás ovšem nechaly projet bez povšimnutí.

Když jsme projížděli za Fort Sully kolem ústí Cheyenne River, zahlédli jsme za sebou opět oblaka dýmu.

Naši pronásledovatelé nás zase dohnali. Jejich lodě byly zřejmě silnější než „Colorado Star“.

Bylo dopoledne.

Tentokrát dojde k souboji už do večera. Mezi Fort Sully a Fort Rice leželo necelých dvě stě mil.

Na tomto úseku se rozhodne o všem.

***

Pozdě odpoledne – byl už téměř večer a my už jsme byli

za ústím Grand River – se přiblížil první pronásledovatel na dostřel.

Byl to velký, silný „Eagle“ se dvěma mohutnými lopatkovými koly a dvěma vysokými komíny, které už samy nasvědčovaly sílu parních strojů.

„Eagle“ měl na horní palubě také děla. A začal střílet jako první. Střely dopadly nejprve za „Colorado Star“, pak napravo a nalevo a nakonec zasáhly jeden ze záchranných člunů.

Měli na palubě dobré karionýry.

Ale ani my jsme nestříleli špatně. Moji muži zasáhli jeden z vysokých komínů. Kouř vyletěl do výšky, zasyčel a pak nastal výbuch jednoho kotle.

V nastalém soumraku jsme uprchli, ale hořela nám část paluby a měli jsme plné ruce práce s hašením. Věděli jsme také, zeza „Eaglem“ přijdou další pronásledovatelé. „Eagle“ byla jen jedna ze tří, čtyř nejsilnějších lodí.

Nakonec se nám podařilo oheň uhasit a jeli jsme celou noc.

Opět nám došly zásoby dříví. A tentokrát jsme ani neměli čas zakotvit. Pronásledovatelé nám byli těsně v patách.

Věděl jsem, že byl-li John Barrington na „Eaglu“, musel teď přestoupit na některou z dalších lodí.

Když se rozednilo, spatřili jsme parník.

Byl to „Sunrise“ a byl mnohem větší než „Colorado Star“ a jistě měl i větší ponor.

Toho dopoledne jsme se dostali k Vermillion Cliffs. Byla to velmi nebezpečná voda. Proud se tady dělil do několika menších.

Zvolil jsem východní větev a „Sunrise“ se hnal vši rychlostí za námi a začal střílet z kanónů. Měli na palubě větší kanóny než my a než včera „Eagle“. Ještě než jsme mohli vůbec začít střílet, dostali jsme dva zásahy.

„Colorado Star“ začal opět hořet. A kdybychom byli pořádně mohutný parník, jistě by už s námi byl amen.

Ale znovu jsme měli šanci.

Když se náš parník otřel o skalnaté dno, věděl jsem, že tady „Sunrise“ uvízne. Už jsme to neuviděli, protože jsme zmizeli za zátočinou řeky a kouř požáru na naší lodi nám znemožnil výhled.

Ale „Sunrise“ už nás nepronásledoval.

John Barrington tedy znovu musel přestoupit na jinou loď. Zase jsme mu utekli.

***

Dojeli jsme až k Fort Bufordu u ústí Yellowstone, a to byl skoro zázrak.

Ke konci jsme topili už i zařízením a nábytkem „Colorado Star“. Spálili jsme dokonce i záchranné čluny, beztak už požárem ohořelé. Spálili jsme všechno, co hořelo.

Uběhly dny a noci.

Naši pronásledovatelé se nepřibližovali.

S posledními zbytky páry jsem pak nasměroval naši loď do jednoho z menších přítoků. Hned za prvou zátočinou jsme byli na mělčině. Ale mezi námi a Missouri byla vysoká hradba stromů.

Odstavili jsme stroje. Poslední pára zasyčela z ventilů.

Když jsem vyšel z kormidelnické budky na hlavní palubu, stáli tam všichni, vyčkávali a dívali se na mne v záři zapadajícího slunce.

Řekl jsem: „Tak to bychom měli. Prohráli jsme. Ale do Fort Bufordu to nemůže být daleko. Možná den cesty pěšky. Dovedu vás až tam. Potom všechny vyplatím. Budete si muset hledat jiný džob.“

Nejdřív na mne nevěřicně zírali. Ale pak i oni pochopili,

že jsem prohrál, a že bude pro ně lepší nezůstávat s poraženým. Kdosi řekl: „No tak to půjdeme do Goldlandu a zkusíme tam štěstí. Když nás kapitán vyplatí, budeme mít na cestu spoustu peněz, ne?“

A teď se dokonce někteří i rozesmáli.

Protože lodníci z řeky byli lidé bez domova. Byli zvyklí vést nestálý život a přizpůsobovat se den ze dne novým situacím.

Obrátil jsem se k dolarové Nancy a k jejím holkám.

„Vy jste věděly, do čeho jdete, že?“

Zachmuřeně a jaksi křečovitě přikývly.

„Naše zavazadla....“, začala dolarová Nancy.

„Pomůžeme vám,“ přerušil ji lodník. „Máme na palubě dva lehké vozy. Nějak už to zvládnem. Možná potom budeme mít v Goldlandu něco zadarmo, chachacha!“

Teď se rozesmáli všichni.

Začal jsem udílet rozkazy.

A za hodinu jsme už byli na cestě.

Já s Revou a dívkami jsem šel v čele.

Moji muži vlekli dva lehké vozy. Byly to takové ruční vozíky. Občas jsme na nich dopravovali po břehu k lodi proviant a některé další věci.

Postupovali jsme rychle. Každý vůz totiž táhlo šest mužů. Moc jsme si toho s sebou nevzali.

Mike Faro trpce poznamenal: „Kdybys toho lumpa v Saint Louis oddělal, tohle všechno by se nestalo.“

„Správně,“ přikývl jsem. „Ale ty bys dokázal zabít chlapa, který leží na zemi a nemůže se bránit?“

„Barrington by to udělal,“ zabručel Mike Faro. „To je ti snad jasné, ne?“

Neodpověděl jsem.

Ale chápal jsem jeho roztrpčení.

***

Odpoledne následujícího dne jsme spatřili Fort Buford těsně u ústí Yellowstone. Hned vedle leželo město. Fort Buford byla ovšem docela normální vojenská pevnost.

Dal jsem zastavit.

Pak jsem začal vyplácet své muže. Navíc jsem dal každému ještě tučnou prémii.

Pak jsem jim řekl: „Vy se určitě od trastu nemáte čeho bát. Ten hon se koná na mě a na slečnu Revu Gatlingovou. Děkuji vám, že jste drželi se mnou, dokud to šlo. Teď se naše cesty rozcházejí. Hodně štěstí, chlapi.“

Dojalo je to. Pár z nich několikrát polklo naprázdno.

Přistoupil jsem ke každému a podal ruku.

U Mikeho Faroa a Pata Otise jsem ale nepochodil. Odmítli podání ruky.

Mike řekl téměř hrubě: „My se neloučíme, protože zůstanem s tebou a s Revou. A jestli se ti to nebude líbit, tak za vámi půjdeme jako psi. A hotovo!“

Znal jsem jej i Pata dost, abych věděl, že tady nic nepořídím.

Byli to mí přátelé a chtěli se mnou zůstat až do konce.

Kromě toho se i oni museli obávat pomsty trastu. U nich to bylo něco docela jiného než u ostatních mužů posádky. Protože tihle dva byli přece lodní důstojníci a pomáhali mi ve vzpouře proti syndikátu.

Po celé řece a ve všech přístavech byli jistě na černé listině. Práci by nikde nesehnali. Museli počítat s pomstou. Dívali jsme se, jak naši lidé odcházejí.

Dolarová Nancy a její děvčata se jen narychlo rozloučily. Zamávaly a zavolaly pár rozpačitých slov.

Byly už takové. V myšlenkách se už zabývaly budoucností. Co bylo, bylo. Každodenní boj o život z nich udělal dost tvrdá stvoření.

„A co budeme dělat my?“ zeptal se suše Pat Otis.

Ukázal jsem na Fort Buford a město vedle.

„Musíme dál od řeky, na západ. Musíme si obstarat koně, výstroj a potraviny. Nechal jsem ostatní jít, aby to neslízli se mnou. A vy byste si to měli taky rozmyslet.“

Ale oni se jen zasmáli.

„Až se setmí, půjdeme do města a obstaráme si tam koně a výstroj,“ řekl jsem. „Vidíte, tam u pevnosti kotví u mola dva parníky. John Barrington je už tam. Jestli projel kolem .Colorado Star' aniž by ho v ústí přítoku uviděl, tak určitě něco chystá ve Fort Buford. Protože se tam určitě dozvěděl, že jsme tamtudy nepropluli. Ale možná už zjistil, že jsme museli z lodě vystoupit a dát se na cestu pěšky. Znáám jednoho starého stopaře, který žije blízko Fort Bufordu. Možná bude doma. Pojďme.“

Vzal jsem Revu za ruku.

Vyšli jsme. Mike a Pat šli za námi.

Všichni – i Reva – jsme nesli zbraně.

Ten stopař se jmenoval prostě Yellow Pierce. Mezi jeho předky musel být někdo žluté pleti – Číňan, Japonec nebo Koreánec – možná ale také Eskymák. Každopádně měla jeho pokožka zářivě žlutou barvu. A tak mu všude říkali Yellow Pierce.

Jednou jsem mu pomohl, když ho i s celým jeho úlovkem kožešin zahнала do řeky jakási banda indiánů. Vzal jsem ho na palubu tehdy ještě nádherné a skvělé „Madybell“ i s jeho třemi mezky a všemi kožešinami a strávil tam u mě celou zimu. Na oplátku mě pozval k sobě do svého domu u Fort Bufordu. Byl to skutečně dům, ne jen chatrč. Měl tam poloindiánku a pět dětí.

Měli všichni velkou radost, že se zase vrátil do rodinného kruhu. Věděl jsem tedy, kde bydlí.

A tak jsme se trochu vyhnuli městu a vyšli na mírný kopec. Dům obklopovala oplocená zahrada. Když jsem chtěl otevřít vrata, objevil se obrovský pes. Neštěkal, ale jen kňučel. Znal jsem ho. Byl tady už tenkrát a chránil

ženu a děti Yelow Pierce, které muž musel na dlouhé měsíce opouštět, aby se vydával na lov. Protože v lovu se vyznal nejlépe.

Řekl jsem psovi: „Hej, ty rafané, copak mě nepoznáváš? No, tvůj pán přece tehdy řekl, že jsem jeho přítel. A tenkrát jsem tě směl podrbat mezi ušima. Tos přece, rafane, nemohl zapomenout.“

Jeho kňučení ustalo. Přišel blíž k vratům a začal mě očmouchávat.

Když jsem vrata otevřel, řekl mi Mike Faro: „Myslím, že počkáme raději venku, aby nás nesežral. Je to vážně pes a ne medvěd?“

„Je to pes,“ řekl jsem. „Zatraceně dobrý pes. Ale mohli byste počkat.“

Zavřel jsem za sebou vrata. Když jsem kráčet k domu, pes mě následoval. A když jsem zaklepal, trpělivě čekal.

Po chvíli se kdosi shora z okna zeptal: „Kdo je to? Kdo klepe? Rafane, proč jsi ho pustil?“

„To jsem já,“ křikl jsem nahoru. „Rufus Lane, kapitán ‚Madybell‘.“

Potřeboval chvíli.

Pak řekl: „Áá, to je mi překvapení. Zatraceně, tak to si zase dáme jako tenkrát. Pamatuješ ještě, Rufusi Lane? Když tehdy šly děti i žena spát, opilý jsem se do němoty. Tehdy jsem...“

Už jsem ho neslyšel, protože se vydal dolů.

Když otevřel domovní dveře, viděl jsem jej v podvlékačkách – v červených armádních podvlékačkách. Vzal mě do náručí.

Pes spokojeně vrněl. Teď teprve si byl jist, že udělal dobře, když mě vpustil dovnitř.

***

O hodinku později už jsme byli na cestě.

Yellow Pierce nás vedl nocí. Seděli jsme na dobrých koních z jeho stáje. Měli jsme s sebou i mezka.

Žena a děti za námi mávali.

Dal jsem jeho ženě pět set dolarů.

To byl tehdy roční výdělek dobrého řemeslníka, třeba kováře. Do Goldlandu bylo daleko. Měli jsme před sebou možná tři týdny jízdy. A Yellow Pierce nám slíbil, že nás povede po stezkách, které znal jen on a ještě několik trampů a lovců. Kdyby nás chtěl pronásledovat John Barrington, musel by si najmout zvlášť dobré stopaře.

A udělal by to vůbec?

Kdyby se nás vydal pronásledovat, pak by musel nechat své práce v syndikátu. To by potom znamenalo, že je mu pomsta přednější než cokoli jiného.

Mohl jsem jen doufat, že to vzdal a že nás nechal odejít a sám se vrátil do Saint Louis. Tam musel zastávat důležitou funkci v syndikátu.

Dal jsem mu sice pěťmi co pro to, ale on pak udeřil vší silou trastu a udělal ze mě utečence.

Možná se s tímhle vítězstvím spokojil.

Jeli jsme dnem i nocí a vždy jsme nocovali pod širým nebem. Několikrát jsme zahlédli Indiány.

Poté, co jsme přebrodili Musselshell, spatřili jsme široké údolí. Pásla se na něm stáda buvolů a jiné divé zvěře.

Yellow Pierce ukázal k pohoří, které se tyčilo na západě.

„Tam je to,“ řekl. „Teď už můžete jet sami. Odtud až ke zlatokopeckým táborům jistě žádní indiáni nejsou, nanejvýš tak bílí bandité. Tam před vámi jsou Big Belt Mountains s táborem Last Chance City – to je ten nejhorší zlatokopecký tábor. Vlevo na západě jsou Crazy Mountains. A za nimi ještě dále na západ je Gallatin Valley. Tam leží tábory Bozeman, Gallatin City, Three

Forks a Livingston – jeden horší než druhý. Ale vy jste lidi od řeky. Museli jste přivyknout leččemus. Hodně štěstí. Já se vrátím domů. Mě už nepotřebujete.“

Sklonil se v sedle a přátelsky mě dloubl do žeber. Obrátil pak koně a odcválal.

***

Za tři dny jsme došli k řece v předhůří Big Belt Mountains. Byla to nádherná řeka, ve které se to hemžilo pstruhy a kde převislé větve mohutných stromů sahaly až téměř do poloviny toku.

Bylo jen málo míst, kde jsme se mohli přebrodit, protože břehy byly dosti strmé.

Když jsme sledovali stezku, dostali jsme se až k brodu, u něhož byla nejen spousta stop po koňských kopytech, ale i po kolech povozů.

A tu jsme se dostali do léčky.

Z křoví se ozval ostrý hlas: „Stát! Nehýbejte se! A pracký nahoru! Kdo neposlechne, toho odbouchneme!“

Hned nám bylo jasné, že by nás oškubali do poslední košile.

A tak jsme seskočili z koní, abychom byli mezi zvířaty trochu kryti. Příkrčení v potoce, který nám sahal až skoro po opasky, jsme začali střílet do křoví. A protože jsme hned zahlédli záblesky výstřelů, věděli jsme nejen, kam máme střílet, ale také že přesila loupežníků je nejméně čtyřnásobná.

Neměli jsme šanci.

Nejprve dostal zásah Mike Faro a Pat Otis.

Pak jsem to dostal já. Jako bych dostal kulí do hlavy. A ani jsem si nestačil pomyslet, že je po všem. Ve zlomku vteřiny jsem prostě ztratil vědomí.

A přesto jsem se pak probрал. Ležel jsem u ohně. Kdosi

mi přikládal na hlavu studený obklad. Když jsem otevřel oči, spatřil jsem Revinu tvář osvětlenou ohněm.

Kývla a povzbudivě se na mne usmála. Byl to úsměv, který mi měl dodat odvahy.

Dala mi pak napít vody.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se a zdálo se mi, že se mi přitom hlava rozskočí.

„Škrábla tě střela,“ řekla klidně. „Asi tři palce nad levým uchem. Budeš teď muset ležet nějakou chvíli v klidu. Pak už to nebude tak zlé.“

Odmlčela se, jako by řekla všechno.

Ale v záři ohně jistě četla v mých očích spoustu otázek.

A tak váhavě pokračovala: „Byla to hrozná banda. Bílí, rudoši, míšenci a i dva černoši. Tlupa psanců všech ras. Zabili Mikeho a Pata. Tebe měli za mrtvého. Prohledali vám kapsy a vzali všechno, co se jim mohlo hodit. Mě chtěli vzít s sebou, ale byli už jim na stopě lidé z Last Chance – zlatokopové. Tahle banda už přepadla spoustu zlatokopů. Když třeskly výstřely, přijeli pronásledovatelé rychleji, než bandité počítali. Museli potom velice rychle utéct.

A tak mě s sebou nevzali. Já se totiž bránila jak zběsilá. Vysmekla jsem se chlapíkovi, který mě vytáhl k sobě na koně. Jsme sami, Rufusi. Možná, že pronásledovatelé ty bandity dopadnou a pak se po jejich stopách vrátí sem. To bychom potom dostali alespoň něco z věcí, které nám ukradli. Zabili i dva naše koně. Ostatní si vzali – i osla. Ti, co je pronásledovali, mi tady nechali alespoň pár nejnutnějších věcí – jídlo, konvici na kávu a...“

Trochu bezradně se odmlčela.

Já jsem ale pochopil, že jsme v bryndě.

Do Last Chance City dorazíme jako žebráci.

A pokud nám nikdo nepomůže, budu se muset možná stát i banditou.

Hlídka se nevrátila – ať už* byly důvody jakékoliv.

Nechali nám jídlo, konvici a dvě přikrývky. To bylo víc, než se dalo čekat.

Po třech dnech a nocích jsem pochopil, že si musíme pomoci sami. Po těžkém otřesu mozku jsem měl hlavu už jakž takž v pořádku. A tak jsme se vydali na cestu do Last Chance City.

To jméno mělo pro nás zvlášť smutnou příchuť.

Protože v tomhle divokém zlatokopeckém táboře jsme skutečně měli svou poslední šanci. Byli jsme dočista na dně. Neměl jsem ani zbraň – jen nůž v pouzdře na holínkách.

Bylo to namáhavé putování.

A přesto bylo mezi Revou a mnou cosi báječného. Byli jsme dvojice, která prošla bok po boku peklem a vydržela spolu. A Reva, která si myslela, že už nikdy nebude schopna upřímně milovat muže, se změnila. Pocítil jsem to, když se mnou hovořila, nebo když jsme se na sebe dívali.

Cítil jsem, že mě miluje jinak než tehdy na palubě „Colorado Star“. Tehdy jen toužila po něžnostech, teď to bylo něco víc.

Šli jsme dva dny a jednou nocovali pod širým nebem.

A druhého dne jsme přišli do osady. Byl to veliký kaňon, ve kterém byly všude zapíchnány vyměřovací kolíky a chatrče, stany, vozy, ba i díry v zemi sloužily zlatokopům jako přístřešek. Bylo tu živo jako v mraveništi.

Když jsme se dostali do Last Chance City, byla už tma. Všude v osadě hořely ohně, lampy. Město začalo žít nočním ruchem.

Prošli jsme kolem stojanů na opékání masa, u kterých se tlačili hladoví zlatokopové a lidi z dolů. Ucítili jsme

vůni kávy, koláčů se slaninou, pečeného masa.

A protože jsme dva dny nic nejedli, zatmělo se nám před očima. Kde bych tak v tomhle táboře našel práci, která by nám umožnila nějak se protlouci?

Zatraceně – tam na řece jsem byl kdosi. Přezdívali mě Žralok a platil jsem za člověka, který se prosadí všude, který je nebezpečný pro své nepřátele a který vždycky dokázal udělat výhodné obchody.

Ale teď už jsem dlouho bezvládný. Cítím se jako moucha. V hlavě mi hučí. Jsem zesláblý hladem.

Reva dosud neříkala ani slovo. Jenom mě držela za ruku. Náhle zastavila.

Stáli jsme před velkou hernou. „Sullivanová herna“, četli jsme nápis.

A vyvolavač před vchodem pořád vykřikoval: „Tady se hraje fér! Duke Sullivan ručí svým slovem za fér hru! Tady ještě celý zatracený svět za něco stojí. Pojd'te dál a zkuste své štěstí!“ „Reva se pohnula. Táhla mne. „Nemáme ani cent...“ začal jsem.

Ale ona řekla: „Duke Sullivan je můj starý známý. Před pár lety jsem v jedné jeho herně držela bank – než jsem poznala Barringtona. Duke Sullivan je tady široko daleko ten nejlepší člověk. Měli jsme štěstí. Určitě mě posadí k některému ze stolů, abych držela bank, a dá nám něco předem. Jenom pojd'!“

Šel jsem tedy za ní. Co mi zbývalo?

Ach, štěstí i moje schopnosti mě docela opustily.

Musel jsem se nechat vydržovat Revou. Byla to ona, která se o nás postarala.

***

Už o hodinku později se nám vedlo lip. Dostali jsme pokoj v přístavbě herny. Dosyta jsme se najedli, okoupali

jsme se a ještě téhož večera jsme se převlékli.

Duke Sullivan byl vskutku galantní starý Revin známý.

Následujícího dne, když byla Reva ještě v našem pokojíku a já odešel do herny, abych se trochu porozhlédl, kývnul na mne Duke Sullivan, abych šel do jeho pracovny, do které vedly dveře těsně vedle baru.

Pevně se na mne zadíval. Měl velmi vážně působící zevnějšek. Jeho jméno „Duke“ byla určitě jen přezdívka – znamenala totiž „hrabě“.

„Vy jste byl kapitánem a majitelem lodi na Velké řece?“ zeptal se.

Jen jsem mlčky přikývl.

„A střílíte rychle?“

Opět jsem beze slova kývnul.

„Tak to byste u nás mohl začít jako domácí policista,“ řekl. „Na zkoušku. Jestli se osvědčíte, budete moci postoupit výš. Něco bych vám rád řekl, Lane! Kdyby si mě chtěla Reva vzít, byl bych šťastný. Ale ona mě nechce. Nemám jí to za zlé. Ale nestrpím, aby někomu naletěla, aby naletěla chlapovi, který nestojí za nic. Budu vás sledovat a dám vám šance. Brzy otevřu druhou hernu, protože město se pořád rozrůstá. Všude objevují zlato a já z toho chci taky něco mít. Mohl byste se s Revou stát šéfem té nové herny – nebo tady zůstanete jako policajt. To bude záležet jen na vás. Ale řekl bych, že vy, jako bývalý kapitán parníku máte na víc. Řevu vám závidím, ale nestanu se proto vaším nepřítelem. Naopak.“

To byla jeho slova.

Poté uplynuly tři týdny.

Pak byla otevřena nová herna.

Reva a já jsme se stali vedoucími. Vydělávali jsme pěkné peníze.

Na Johna Barringtona už jsme sotva pomysleli.

Ale pak přišel den, kdy náhle vstoupil do našeho života.

Byl to krásný den, ačkoliv už byl téměř podzim.

Po obědě jsme spolu vyšli na ulici.

Chtěl jsem k holiči.

A Reva měla namířeno ke švadleně, která jí šila cestovní kostým. Musela na zkoušku.

Později jsme se měli sejít u veřejné stáje. Měli jsme tam každý svého koně a chtěli jsme si vyjet, abychom se nadýchali čerstvého vzduchu.

U holiče jsem musel chvíli čekat. Když jsem šel ke stájím, musel jsem si tedy pospíšit. Protože zkouška u švadleny určitě netrvala tak dlouho jako stříhání vlasů.

Když jsem ke stájím dorazil, Reva tam nebyla.

Ale holba mi oznamoval: „Odešla se dvěma muži. Vzali slečnu Revu mezi sebe a odešli směrem k zastávce poštovního dostavníku. Když na mě zavolala, že vám mám vyřídit, že ji vedou k Barringtonovi, ti dva se jenom zachechtali. Je to asi deset minut. Kdo je ten Barrington? To jméno jsem v Last Chance City nikdy neslyšel.“

Už jsem holbovi neodpověděl, ale vyrazil jsem pryč. V kanceláři poštovního spoje jsem se dozvěděl, že kočár už před nějakou dobou odjel. Ano, i slečna Reva, kterou pošták dobře znal, nastoupila. Teď už mi to bylo jasné. Barringtonovi chlapi nás vyčmuchi a unesli Revu.

Museli si být jisti, že je budu pronásledovat a že se tedy dobrovolně dostanu tam, kde čeká na Revu Barrington.

Věděl jsem, že poštovní dostavník už v sedle koně nedohoním. Poštovní dostavníky odtud do překladiště u Fort Bentonu jezdily jako divé a každých dvacet mil přepřahávaly koně. Byly to takzvané rychlé spoje s expresními dostavníky.

Šel jsem za Dukem Sullivanem a krátce jsem mu všechno vyličil.

Zle se zamračil a zeptal se mě, jestli mi má dát s sebou tučt ostrých chlapů.

„Ne,“ řekl jsem. „To zvládnú sám. Ale tentokrát toho bastarda zabiju. Čeká na mě.“ Nechal mě odejít beze slova. O něco později jsem vyjel z Last Chance City.

Odtud do Fort Bentonu, cílové stanice všech lodí před „Velkými vodopády“, to bylo něco přes sedmdesát mil. Na koni bych tam mohl být ještě před dalším dostavníkem, když zůstanu celou dobu v sedle a kůň bude mít dost sil.

***

Jel jsem celý den a celou noc.

Když se začalo rozednívat, byl jsem opět u domu Yellow Pierce a přesvědčoval jsem Rafana, aby mě pustil brankou v plotě k domu, abych mohl zaklepat.

Shora už vyhlédl Pierce a v ranním šeru mě poznal.

„Nono,“ řekl. „Copak se ti v Goldlandu nelíbilo? Jsi sám? Kde je krásná Reva?“

„Pusť mě dovnitř, hned ti všechno povím,“ řekl jsem. „A taky bych si docela dal snídani.“

Sešel dolů a pustil mě dovnitř.

V kuchyni byla i jeho žena a hned postavila vodu na kamna začala rozbíjet do pánve vajíčka.

Mezitím jsem Piercemu všechno vyličil.

Třel si chlupatou rukou licousy a popotahoval nosem.

„Tahle Reva,“ řekl pak, „to byl dar z nebes pro každého, kdo se na ni podíval. A jak byla na mě hodná. Zase ti mám pomoci, že? No, co mám dělat?“

Řekl jsem mu to. A pak jsem se dobře nasnídal. O chvíli později jsem si ve vedlejší komůrce trochu zdřímnul. Pierce se mezitím postaral o mého koně.

A pak se místo mne vydal na cestu. Vyznal se'tady totiž dobře a měl v okolí Fort Bentonu a podél řeky spoustu

známých a přátel.

Spal jsem hodně dlouho, protože po dlouhé jízdě jsem byl vyčerpaný. Nebyl jsem přece kovboj, ani lovec buvolů. Ti by jistě vydrželi v sedle celé dny.

Mě ovšem jízda na koni připadala dost vyčerpávající.

Když jsem se v pokojíku probudil, venku se už stmívalo. Kdosi seděl u mého lůžka a já po chvíli poznal Pierce.

Zažíval jsem – a teprve teď mi došlo, co se vlastně stalo. Trhnul jsem sebou a napřímil jsem se.

Ale Pierce se tiše a lišácky zasmál. Řekl: „Jen klídek, klídek. Nemíj spěchat. A všechno, co jsi chtěl vědět, jsem zjistil.“

Jeho slova na mě působila jako balzám. A tak jsem se z každým nádechem uklidňoval a zeptal jsem se:

„Našel jsi ji? Je na palubě nějakého parníku? Kolik parníků kotví u mol? Na kterém je?“

Pierce se opět tiše zasmál a pořád měl v očích onen šibalský výraz.

„Zakotvily tady tři parníky,“ řekl. „A povídá se, že všechny patří syndikátu. Protože ceny, jaké chtějí za dopravu nákladů a lidí, jsou na všech stejné a jsou přemrštěně vysoké. To se dá dělat, jenom když mají monopol a nemusí se bát konkurence. Všichni jsou tady proti syndikátu, protože ten šroubuje ceny pořád výš. A zasahuje to až do zlatokopecských oblastí. Dokonce i hřebíky na podkovy jsou dražší.“

„To mi dá sotva útěchu,“ zamumlal jsem. „Kde je Reva? A na které lodi bydlí John Barrington? Nebo tady snad vůbec...“

„Ale ano,“ přerušil mě Pierce, „je na ‚Riverlady‘. Je to z těch tří parníků ten největší a nejparádnější. Bydlí tam ve velké dvojkabině pod kor-midelnickou budkou. Slečna Reva je u něj.“

Takže jsem to věděl.

A co teď?

Ano, co teď? Začal jsem si lámat hlavu.

Jedno bylo totiž jisté. John Barrington čekal na mě. Počítal najisto s tím, že jsem se vydal po stopách unesené Révy. Zřejmě nejbližším dostavníkem.

Proto asi jeho lidé sledovali příjezd dalších poštovních dostavníků. Expres už mezitím musel určitě dorazit.

Byl jsem jako smyslů zbavený.

Možná si spočítal, že přijedu na koni. To by mě potom dal svými chlapy všude hledat.

Možná ale, že si myslel, že je po všem, protože jsem se vzdal Révy a nepomyslel jsem na to, abych se vystavoval nebezpečí, že ji budu hledat a že mě chytnou Barringtonovi lidé.

Protože i pro tvrdého a odvážného chlapa má všechno své meze. Byl jsem tu přece jen sám proti němu a asi stovce jeho chlapů na třech lodích.

Možná ještě dva, tři dny počká a pak se vydá s Revou lodí po proudu. Protože už se po něm určitě shánějí v Saint Louis. Organizace trastu nemohla bez svého „generála“ jistě fungovat dlouho. Kdybych tedy nepřicházel, nečekal by tady věčně. Tyhle myšlenky mi táhly hlavou. Yellow Pierce seděl celou tu dobu tiše u mého lůžka a čekal. Věděl, že si lámu hlavu a že zoufale hledám nějaké řešení.

Náhle se zasmál, úplně stejně v potřetí – tiše a šelmovsky.

A pak řekl tak ledabyle, jako by šlo o naprostou banálnost: „Je tady možnost. Ale to bys musel mít velikou důvěru a odvalu. Důvěru ke mně a k obchodnímu agentovi Noelu Fitsimmonsovi.“ Znal jsem Noela Fitsimmonse. Byl jedním z téměř tuctu obchodních agentů, kteří tenkrát zakládali Fort Benton. Obchodovali s Indiány, trampy, zásobovali oblasti nalezišť, provozovali

nákladní a poštovní spoje. Jenom na kožešinách vydělávali statisíce dolarů.

Tito obchodní agenti byli zcela zákonitě nepřáteli syndikátu. Protože ten zvýšil ceny dovozného a pravděpodobně vyvíjel na agenty nátlak, aby k němu přistoupili. Znamenalo to, že museli odvádět podíly ze zisku a zato patřili k monopolu a nikdo jim nemohl konkurovat, když příště účtovali za zboží vyšší ceny a naopak vykupovali od Indiánů a trampů kožešiny levněji.

Takže Noel Fitsimmons byl také nutně proti Johnu Barringtonovi.

A tak jsem se rozhodl.

„Co mám udělat?“

Pierce se zasmál počtvrté, ale ještě šibalštěji.

„Fitsimmons posílá svému partnerovy do Saint Louis dolů po vodě pár velkých beden s kožešinami. V každé bedně je za několik desítek tisíc dolarů kožešin. Je to ohromně vzácný náklad, neméně vzácný než zlato. Bedny jsou všechny zapečetěné a na palubě se nesmí otevřít. Do jedné z nich si můžeš vlézt. Až budeš v nákladním prostoru ‚Riverlady‘, musíš pečeť zase obnovit a dát do bedny místo sebe nějakou zátěž, kterou určitě někde v podpalubí seženeš. Tak se dostaneš nepozorovaně na palubu.“

Posadil jsem se a přikývl.

Zmocňoval se mě divoký, vítězoslavný pocit.

„Pierce,“ řekl jsem, „kdybych byl hezká ženská, tak bych tě teď políbil.“

***

Ještě před rozedněním, když se na řece válela mlha a nebylo vidět víc než na dva kroky a chuchvalce mlhy tlumily jako vata každý zvuk, vydali jsme se k

Fitsimmonsově obchodní agentuře v přístavu.

S Noelem Fitsimmonsem jsme se znali. S „Madybell“ jsem pro něj často vozil jeho zásilky.

Kývl na mě ve světle lucerny ve skladišti a řekl: „Doufám, že ho zabiješ, lotra jednoho.“

„Určitě,“ slíbil jsem a vklouzl do bedny.

Dobře ji vystlali a udělali i několik nenápadných průduchů na vzduch. Ale ty byly u takovýchto beden s kožešinami beztoho nutné.

Bednu zapečetili. Předtím mi ovšem dali s sebou všechno, co bylo potřebné k opětovnému zapečetění.

Přijel vůz. Chlapi mě i s bednou naložili. Jeden z nich řekl: „Ta je ale zatraceně těžká.“

Pak jsme jeli na molo. Tam už pracoval parní jeřáb. Kladkou mě zvedli z vozu a přesunuli na loď a tam uložili dole v podpalubí. Ještě chvíli byl hluk, protože byly ukládány další bedny.

Pak se vše utišilo. Slyšel jsem, jak se postupně zavírala dvířka úložného prostoru, až zapadla docela.

Loď se zachvěla a pak spustilo lopátkové kolo na zádi.

„Riverlady“ odrazila a vyrazila po proudu.

Věděl jsem, co to znamená. John Barrington už nevěřil, že přijdu osvobodit Revu. Nevěřil, že už mu bude moci posloužit jako vějička jeho léčky.

Příliš ho tlačil čas. Ze Saint Louis už byl pryč příliš dlouho. A měl Revu. Určitě nechal v přístavu pár pistolníků, kteří měli buď na mě počkat a nebo mě vyštourat v Goldlandu a zabít mě.

Ale on teď jel po proudu dolů a měl Revu ve své velké dvojité kajutě.

Musel být den.

Teď bych sek němu určitě nepozorován nedostal.

Musel jsem tedy počkat na noc.

Nejdříve jsem se ovšem musel dostat z bedny. A tak

jsem zevnitř otevřel připravené víko, odtrhl jsem pečeť a vylezl jsem z bedny, ve které jsem si už pomalu začal připadat jako v rakvi. Do bedny jsem naházel pár věcí, které se povalovaly kolem, zase jsem přiklopil víko, zapálil svíčku a přitiskl zase pečeť.

Pak jsem se ukryl v koutě temného skladiště.

Ted' už bylo nutno jenom čekat.

Než bude noc, vzdálíme se od Fort Benton u asi už na stovku mil, možná že už i mineme Citadel Rock – nejuzší místo Missouri.

Ale potom Johnu Barringtonovi ukážu, proč mi na řece přezdívali Žralok.

***

Byla bouřlivá, deštivá noc, když jsem vylezl ze skladiště. Na spodní ani horní palubě se nic ani nehnulo. V tomhle nečase si všichni, kdo museli být venku na palubě, našli vhodné chráněné místo.

Loď jela, přestože vládla tma a zuřil déšť, dále po proudu. Vpředu svítily dvě karbidové lampy.

Už jsme byli dávno za Citadel Rock. Proud tady byl dost široký, a proto líný. V tomto úseku nebyly téměř žádné ostré zatáčky, ostrůvky nebo mělčiny.

Velice se mi hodilo, že jsme pluli a nekotvili v některém zálivu. Vpředu na přídi bylo pár lidí z posádky. Hleděli dopředu a občas dávali signál zvonem.

Proklouznul jsem kolem kabin až k velké dvojkajutě pod kormidelníkovým stanovištěm. Zvenčí nebylo dovnitř kabiny možné nahlédnout, protože závěsy byly staženy. A ven ani nepronikalo žádné světlo – pouze pod dveřmi bylo vidět uzounký paprsek.

Uchopil jsem do ruky kolt a druhou rukou jsem pootočil knoflíkem dveří.

V místnosti seděla Reva a John Barrington u stolu. Na stole ještě bylo nádobí od pozdní večere. Barrington si ji nechal přinést sem do své kajuty. Chtěl být s Revou sám. Jedli ovšem pramálo.

Seděl v křesle, zády ke dveřím.

Když jsem vstoupil, ani neotočil hlavu, nýbrž jen podrážděně zabručel:

„Stevarde, říkal jsem přece, že až do zítřka nechci být vyrušován. Nádobí neuklízejte! Vypadněte!“

A teprve během posledních slov otočil hlavu stranou a podíval se přes rameno. Hleděl do ústí mého revolveru. Reva se předklonila, vzala sklenici plnou brandy a vychrstla mu její obsah do obličeje.

Alkohol jej zřejmě zaštípal v očích a Barrington se zřejmě proto nepokusil mě napadnout.

Chvíli se nehýbal, pak si otřel brandy z obličeje a promnul si oči.

Přistoupil jsem k němu zezadu a hlavní jsem ho ze strany udeřil do spánku. Pak jsem se podíval na Revu. Vyskočila. A kvapně ze sebe vysypala: „Pořád jsem věřila, že se mě nevzdáš. Ale on ne. Řekl mi, že jsi moc zbabělý na to, aby ses mu postavil. Říkal, že jeho lidi tě v Goldlandu najdou a že tě k němu přitáhnou za vlasy. Ach...“

Teprve teď se zase trochu ovládla a ukončila onen prudký výlev, který byl tolik osvobozující. Pak mi padla do náruče. Chvíli jsem ji pevně podržel. Cítili jsme, jak nám buší srdce. Ne, nelíbali jsme se. Drželi jsme se v objetí tak pevně, jako bychom se už nikdy nechtěli pustit.

A pak jsme pohlédli na Barringtona. Byl stále ještě v bezvědomí. A já jsem věděl, že ho musím zabít. Kdybych jej nechal naživu, pronásledoval by nás ze všech sil až na konec světa.

Ale to by byla vražda – jako tenkrát, když už jednou byl

po souboji vyřízený. Ani teď nemohl... Reva na mne pohlédla. „Jestli ty nemůžeš, udělám to já!“ vyrazila ze sebe.

Ale já jsem zavrtěl hlavou. Mohl jsem jí říci, že je to otec jejího dítěte, ale neudělal jsem to. Přemýšlel jsem.

„Budeme muset přes palubu,“ řekl jsem. „Umíš přece plavat, ne?“

„Dokonce výborně,“ odpověděla.

„Tak si teď každý sbalíme uzlík. Budeme leccos potřebovat – i tady ty zbytky jídla. Budeme muset jít více než stovku mil pěšky. A já vyprázdním i trezor. To mi ještě syndikát stejně dluží. Vždyť jsem přišel jejich vinou už o druhou loď. Pomoz mi. Revo.“

Barrington se pořád ještě nehýbal. Spěchali jsme.

Než jsme v deštivé noci se svými uzlíky skočili přes palubu, přehodil jsem si Barringtona jako pytel na záda a nesl jsem ho k zábradlí. Pohyboval se jako opilý. Když jsem jej hodil do vody, bylo mi jasné, že se tam definitivně probere. Možná, že si trochu lokne z Big Muddy, ale měl šanci dostat se na břeh. A protože jsem ho hodil přes palubu právě na této straně lodi, bylo dost jisté, že se dostane k jižnímu břehu řeky. Missouri tady totiž tekla ze západu na východ a k jihu se stáčela teprve za Fort Bufordem. Pak jsme skočili my. Nikdo si nás nevšiml. Lopatkové kolo na zádi překrylo spolu s deštěm a větrem všechny hluky. Párkrát nás zasáhly vlny zvířené velikým hnacím kolem, ale naše rance se držely nad hladinou jako boje. Byly lehčí než voda, protože mezi věcmi, kterými byly naplněny, se drželo stále ještě hodně vzduchu.

Viděli jsme, jak „Riverlady“ ujíždí dál. Její lampy svítily deštivou nocí stále méně jasněji. Z lodi nás nikdo neviděl. Kdesi za námi musel být i John Barrington. V řece nás nedělilo od sebe ani dvě stě yardů. Proud nás jistě, stejně jako jej, unášel trochu stranou.

Když jsme se vypotáceli na břeh, byli jsme mokří na kůži. Šaty na nás ztěžkle visely. Ale posledních padesát yardů jsme už nemuseli plavat, už jsme se jen brodili. A ke konci jsme procházeli bahnitým pískem.

Na břehu ležela spousta dřeva k topení. Vytáhl jsem malou kovovou krabičku, ve které byly v bezpečí ukryty zápalky. Byly naprosto suché.

Brzy jsme pod hustými smrky rozdělali oheň, ohřáli se a usušili. Reva se na okamžik zarazila.

Zeptala se náhle: „Kde jenom může být? Utopil se, nebo přijde sem k nám k ohni?“

Stál jsem v mokrých spodkách a s nahou horní polovinou těla zády k ohni. I Reva se svlékla. Oheň pod stromy byl mohutný a dával spoustu tepla. Ani tady nepršelo, jen tu a tam spadla z hustého jehličí kapka.

Viděl jsem, jak se tmou blíží John Barrington.

Protože jsem ale věděl, že nemá zbraň – než jsem ho hodil přes palubu; vzal jsem mu i jeho nůž – zůstal jsem bez hnutí a díval jsem se směrem k němu.

Ale vnitřně jsem nebyl tak klidný, jak to vypadalo.

Tam na lodi jsem ho nedokázal zabít.

Ale musel jsem ho hodit přes palubu, aby byl konečně odkázán jen sám na sebe a nemohl využít vlivu a moci syndikátu.

Byl teď stejně osamoceným bojovníkem jako já.

O Revu nešlo.

Bude se teď se mnou chtít rvát?

Nebo se definitivně vzdal?

Teď jej ve tmě mimo dosah záře našeho ohně objevila i Reva. Krátce vyděšeně vykřikla.

Ale pak zmlkla.

Přistoupil blíž, až téměř k ohni, a zůstal stát. Byl mokrý. Jistě se napil hodně vody a vyzvracel ji. A zřejmě mu taky pořádně brnělo v hlavě, protože jsem ho udeřil

revolverem.

Chvíli na mne zíral. Mlčeli jsme.

Pak vzdychl a pomalu pronesl: „Vím, že bych to měl vzdát, vím, že bych měl konečně uznat svoji porážku. Teď už je mi jasné, Lane, proč ti říkají Žralok. Pochopil jsem to. Ale nemůžu se smířit s tím, že jsem poražený. Moje loď jede beze mě do Saint Louis. Že nejsem na palubě, to zjistí až zítra. Lane, znemožnil jsi mě. Určitě jsem už teď přišel o svoji práci. Ale proti tobě to zkusím ještě jednou.“

Po těch slovech se na mě vrhl.

A tak jsme spolu zase bojovali.

Trvalo to dlouho a byl to nesmiřitelný boj. Každého z nás ovládala vůle vydržet až do smrti nebo vítězství.

Zdálo se, že to trvá věčnost. Občas jsme se bili vleče, protože ani jeden z nás už neměl sílu vstát. Pak jsme zase museli odfukující odpočívat vleže na zemi, protože jsme už nemohli dál. Ale zas a znova jsme se na sebe vrhali.

Revu nikdo z nás nebral na vědomí. Bylo to, jako bychom byli na světě jen my dva, a přece jeden z nás navíc.

Nakonec jsem ztratil vědomí. Už jsem nemohl. Byl jsem vyřízený. Nevěděl jsem, co se se mnou stalo.

***

Když jsem se probрал, byl už den.

Déšť ustal. Svítalo slunce.

Oheň vyhasl. Už ani nebylo třeba, aby hřál a vysoušel.

Chtěl jsem se pohnout, ale tělo mě hrozně bolelo.

Reva mi dala napít.

„Barrington...“ začal jsem namáhavě mumlat.

„Ten už se neprobral,“ řekla mi. „Vydal ze sebe tolik síly, že už dnes k ránu prostě přestal dýchat. – Rufusi, toho jsi nemohl zabít. Ten musel přestat žít. Je to...“

Už jsem dále neposлуouchal, protože jsem zase upadl do bezedných hlubin.

***

O čtyři dny později dorazil Yellow Pierce se dvěma dalšími koňmi. Když přišel k našemu tábořišti, už jsem dokázal sedět. Ale pár jizev z toho souboje mi zůstane na celý život.

Pierce se na nás zadíval z koně.

„Hm, to byl asi boj jako mezi dvěma obry,“ zamumlal. „Dokázal jsem si tak trochu spočítat, kde vás asi najdu, když se vám to nepodaří. A jsem rád, že se to povedlo.“

Jeli jsme zpátky do Fort Benton.

O dva týdny později jsme se na rychlém člunu dopravili po Big Muddy do Yanktonu. Trvalo to několik týdnů a byla to vlastně naše svatební cesta.

Z Yanktonu jsme odjeli dostavníkem ke Kansaské železnici a za další dva týdny jsme byli u Reviny sestry.

Poprvé jsem tehdy spatřil svého nevlastního syna – a najednou jsem byl rád, že jsem nezabil jeho tátu, že jsem se jen bránil. Dnes žijeme v Karolíně a máme tři děti – dva syny a děvčátko. Ze své farmy se díváme přes Pacifik až na Kimm.

O syndikátu jsme od té doby neslyšeli nic, co by se nás týkalo. Teprve později, když americké odbory získaly na vlivu, zhroutila se velká část moci, kterou tenhle vydřidušský monopol měl.

- Ale s tím už jsme my neměli nic společného.

KONEC

G. F. UNGER – ŽRALOK

Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. 05/75 09 49
ve spolupráci s Bastei-Verlag

Odpovědná redaktorka: Dr. Ivana Fabišiková

Technický redaktor: Stanislav Kašparec

Překlad: Ing. Pavel Sychra

Sazba: P.C.B., Valtická 19, Brno

Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno

© MOBA, spol. sr.o.

© Bastei-Verlag, Gustav H. Liibbe, GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, Ł. 3. 179/92, ze dne 17. 1. 199